

LITERATURĂ ȘI GASTRONOMIE

ÎN ACEST NUMĂR:

<i>Iarba de leac a vieților noastre — premiul I</i>	3
<i>Fotorecenzie— Vin de pădărie, Ray Bradbury</i>	4
<i>Lista câștigătorilor concursului</i>	19
<i>Iarba de leac a vieților noastre</i>	17
<i>Iarba de leac a vieților noastre. Descântec de purificare</i>	22
<i>Fotorecenzie— Cartea pricoliciului, Adina</i>	27

Din cuprins:

- Expoziție – manifest la Viscri
- Darurile lui mai
- Accabadora – fotorecenzie
- Iarba de leac a viaților noastre – poveste
- Dragoste ferecată
- Descântec de dragoste
- Un proiect. Ce-a fost și ce n-a fost...
- Războiul solomonarilor, Moni Stănilă

EDITORIAL

IERBURI DE LEAC, IERBURI UITATE... ELEMENTE DE PATRIMONIU CULTURAL ȘI ALIMENTAR BĂCĂUAN

Dragi cititori,

A patra ediție a proiectului "Literatură și gastronomie" s-a intitulat **Ierburi de leac, ierburi uitate...** și a fost prilejul prezentării unor perspective diferite ale dimensiunilor materiale, respectiv spirituale, ale temei: aspecte economice versus aspecte culturale, tehnici tradiționale versus tehnici noi în tratarea bolilor, felul în care medicina contemporană recuperează proprietățile curative ale unor plante. Coordonatorii proiectului și-au propus atât să continue colaborări mai vechi, cât și să inițieze altele. A fost un proiect de la suflute pentru suflute, pentru că proiectul s-a împletit, în mod neașteptat, cu proiectele de implicare socială și de voluntariat ale Colegiului Economic, reușind crearea de punți și dăruirea de speranță celor în nevoie.

Prima activitate s-a desfășurat, în mod inedit, în cancelarie, unde profesorilor școlii li s-au oferit, în plină iarnă, promisiuni aromate de primăvară: socată și prăjituri pregătite de elevii claselor de a IX-a profesională, coordonate de doamnele profesoare Timișescu Mihaela și Bordeianu Manuela. Această primă activitate a deschis calea inimilor. S-au împărțit pliante cu rețete de ceaiuri și băuturi răcoritoare, s-a glumit și s-au pus la cale treburile serioase: implicarea unui număr cât mai mare de diriginți și elevi ai școlii în sprijinirea Hospice Lumina, Centrul pentru Îngrijiri Paliative Pediatriche.

A doua activitate a presupus implicarea elevilor și a profesorilor coordonatori (Paiu Ana-Maria, Andrei Ionela, Stan Claudia) într-un demers de căutare, în scrieri literare, a modului în care sunt reprezentate ierburile și leacurile trupesti si suflutești. S-au propus titluri de cărți, s-au făcut afișe, digitale și reale, s-au scris recenzii, s-a discutat despre imaginea magului, a vrăjitoarei sau a doftoroaiei în imaginarul popular românesc sau internațional.

Un exercițiu provocator l-au reprezentat descântecurile, pe care elevii implicați în proiect le-au scris, îmbrăcând dorințe vechi și sentimente cunoscute în haine și versuri noi.

Așa s-a ajuns la descântecurile de „reușită la bac” sau de dezlegare de dependența de...Facebook. Consemnate artistic pe hârtie, ele au constituit o piesă din „marfa” pusă în vânzare la un inedit Târg de aprilie. Pentru acest

Foto: Anamaria Paiu

târg, elevii de la profilul *tehnician în activități gastronomice* au pregătit ierburi și leacuri: de la siropuri de pădărie și soc, la ceaiuri și „profeții”. Câștigul obținut din vânzarea produselor a fost destinat Asociației Lumina. Solidaritatea arătată de profesorii și elevii colegiului a fost emoționantă pentru toate părțile implicate.

Ultima și cea mai importantă activitate s-a desfășurat, respectând tradiția proiectului, la Complexul Muzeal „Iulian Antonescu” și a fost coordonată de dna prof. Paiu Ana-Maria. Elevii și vizitatorii muzeului au participat la o serie de prezentări care au oferit detalii privitoare la cultivarea, culegerea, utilizarea plantelor de leac, modul cum sunt ele abordate la nivelul mentalului colectiv, modul în care plantele sunt exploatate astăzi economic și cum impactează viațele oamenilor.

Mulțumim celor care au fost alături de noi și ne-au sprijinit prin cunoștințele și experiența lor practică: Iulian Bucur și Sebastian Sascău, muzeografi ai secției de etnografie a Muzeului Iulian Antonescu, Adrian Anghel, antreprenor, Andreea Verdeș, farmacist și Ioana Ciobotariu, farmacist stagiar.

Coordonatorii proiectului mulțumesc pentru susținere direcțiunii Colegiului Economic „Ion Ghica”, prezentă la activitățile proiectului prin profesorii Teodora Craus (director prim), profesor Răzvan Nistor (dir.adj.), profesor Gabor Gabriel (dir.adj.).

Tuturor, elevi, profesori, invitați și colaboratori, echipa de proiect le dorește pace și liniște alături de un ceai cald!

Profesor Andrei Ionela

IERBURI DE LEAC, IERBURI UITATE... CONCURSUL "BUCATE DE POVESTE" - REGULAMENT

*“Tema propusă
pentru anul școlar
2022-2023 este
ierburi de leac,
ierburi uitate...”*

*Concursul „Bucate...
de poveste” are
următoarele secțiuni:*

**Secțiunea I: concurs
de creație literară
(ficțiune/descântec),
exploatănd teme și
motive specifice
FABULOSULUI.**

**Secțiunea a II-a:
concurs de creație
artistică și artistico-
digitală.**

Colegiul Economic „Ion Ghica” și Complexul Muzeal „Julian Antonescu” din Bacău, organizează a patra ediție a *Concursului de creație artistică „Bucate... de poveste”*, adresat elevilor claselor V-XII. Prin intermediul acestui concurs se urmărește stimularea creației de valoare în domeniul artistic (descântec/eseu/fotografie).

Lucrările vor fi trimise până la data de 31.03.2023 (data poștei) la adresa anamariakupascu@yahoo.com, iar rezultatele concursului vor fi anunțate în luna aprilie, în cadrul unei festivități care va avea loc în incinta Complexului Muzeal „Julian Antonescu”, din Bacău. **Tema propusă** pentru anul școlar 2022-2023 este „Ierburi de leac, ierburi uitate”. Fiecare participant poate înscrie în concurs maximum **două** lucrări (două descântece/un text ficțional), sau/și **trei** lucrări pentru secțiunea de fotografie, respectând tema propusă. Un cadru didactic poate coordona participanți la toate secțiunile.

Concursul „Bucate... de poveste” are următoarele secțiuni:

Secțiunea I: concurs de creație literară (ficțiune/descântec), exploatănd teme și motive specifice FABULOSULUI.

Elevii vor aborda din perspectivă modernă forma și ideea de **descântec** și vor realiza un produs original care să le reveleze calitățile de magi/vrăjitori în slujba Binelui. Descântecul va fi însoțit de o rețetă de utilizare, cuprinzând referiri la situațiile/contextul folosirii acestuia, precauții, interdicții, instrumentar adiacent necesar etc.

Elevii vor crea un text ficțional, de minimum 200 de cuvinte (pentru gimnaziu), respectiv de minimum 400 de cuvinte (pentru liceu), având ca titlu IARBA DE LEAC A VIETILOR NOASTRE.

N. B. Textele create (narațiuni, descrieri, scrisori, etc) nu trebuie să fi apărut anterior în publicații reale sau virtuale sau să fi fost folosite în cadrul altor concursuri. Respectarea temei și a originalității sunt criterii obligatorii. Încălcarea lor duce la descalificarea participantului.

Cuvinte-cheie: *magie, vrajitoare, vraci, doftoroaie, ierburi de leac, ierburi magice, iarba-fiarelor.*

Condiții de tehnoredactare: Textele vor fi redactate respectând următoarele condiții de formă: pagina A4 cu margine la stânga de 2,5cm și 1cm sus, dreapta și jos, font Times New Roman de 12 cu spațierea la 1,5 rânduri. Fiecare lucrare trebuie să cuprindă în antet **numele candidatului, școala de proveniență, clasa din care face parte și numele profesorului coordonator.**

Secțiunea a II-a: concurs de creație artistică și artistico-digitală.

În această secțiune a proiectului se vor realiza **afișe individuale/ fotorecenzi/ colaje** de către elevi coordonați de cadrele didactice implicate. Pornind de la o **carte a cărei copertă trebuie integrată** în materialul vizual și în care să apară cuvinte-cheie precum: *vraci, magie, ierburi, ceai, doftoroaie, leac*, elevii vor realiza **un colaj foto/fotorecenzie/afiș** care să sugereze tema proiectului

lui (*Ierburi de leac*) și ideea cărții. Materialele pot fi realizate atât fizic, format **A3**, (scanate și trimise organizatorilor în format pdf), cât și prin intermediul instrumentelor de tip Canva, PowerPoint etc. De asemenea, ele vor fi salvate și trimise organizatorilor în format pdf.

Colajele/fotorecenziile/afișele trebuie **însoțite de un text de prezentare** a acestuia, tip eseu, care să justifice alegerea imaginilor, simbolurilor, citatelor etc din materialul vizual. Pentru elevii din Bacău această secțiune este cu prezentare directă. Durata prezentării este de 5-10 minute. Prezentarea va fi liberă.

N. B. Lucrările artistice realizate nu trebuie să fi apărut anterior în publicații reale sau virtuale sau să fi fost folosite în cadrul altor concursuri. Respectarea temei și a originalității sunt criterii obligatorii. Încălcarea lor duce la descalificarea participantului.

Lista titlurilor sugerate de organizatori:

Okakura Kakuzo, Cartea ceaiului
Azar Nafisi, Citind Lolita în Teheran
Muriel Barbery, Eleganța ariciului
Y. Kawabata, Păpădiile
Yasushi Inoue, Maestrul de ceai
Norman Manea, Ceaiul lui Proust și alte povestiri
Kimberly Brubaker Bradley, Războiul care m-a învățat să trăiesc
Dinah Jefferies, Fiica negustorului de mătase
Jurnalul Annei Frank
***, Ceaiul verde. Alinare pentru trup și suflet
Mircea Eliade, Maitreyi
Ileana Vulpescu, Arta conversației
Ioana Pârvolescu, Viitorul începe luni, Viața începe vineri
Marina Nemat, Cum am supraviețuit în Teheran
Herta Müller, Leagănul respirației
Doina Ruști, Mâța Vinerii
Lista nu este exhaustivă!

Lucrările vor fi tehnoredactate și trimise (inclusiv în format electronic editabil) la adresa virtuală indicată (anamariakupascu@yahoo.com) de către profesorul coordonator, care va completa o **fișă de înscriere**.

Se acordă **diplome pentru premii și mențiuni elevilor, cu menționarea pe diplomă a profesorului coordonator**. Ele vor fi trimise pe adresa de e-mail a acestuia din urmă până la data de 31 august 2023.

Nu se admit contestații.

IARBA DE LEAC A VIETILOR NOASTRE PREMIUL I - SGÂIA FLORENTINA

Sânziana era fata baciului Ianoș de la Do-brița. Bogat mult era baciul. Avea oi multe, vreo sută la număr, patru cai, cinci vaci și nenumărate păsări. Gospodăria sa avea nevoie de oameni puternici care să facă față muncilor de peste an, la prășit, la strânsul fânului, la cules de porumb, la săpat via și tot ce mai era nevoie de făcut într-o casă.

Familia baciului era și ea una foarte numeroasă, compusă din două familii: una adevărată și cealaltă, despre care vorbea lumea din sat că ar fi tot a baciului. Aici, nimeni nu știa adevărul, nici măcar soția baciului, Agripina, care nu pleca urechea la tot felul de răutăți și vorbe ale oamenilor. Căci așa era lumea la sat. Și muncea mult, dar și vorbea cu atât mai mult. Baciul însă făcea față la tot și la toate. Nu se necăjea și așa îi sfătuiseră și pe ai lui.

Cea mai sensibilă și mai dragă copilă era Sânziana, fiica cea mică și singura fată între atâția băieți, câți avea baciul. Era și foarte răsfățată și iubită pentru felul ei de a fi. Numele ei era și el special, legat de marea sărbătoare din an, cea a Sânzienelor, numite Drăgaice. Sărbătoarea avea loc pe 24 iunie și era cunoscută de oameni și sub numele de „*Amușitul cucului*”, căci acesta cânta de trei ori pe an, iar bătrânii satului spuneau că, dacă el nu va mai cânta înainte de Sânziene, vara va fi una secetoasă. Despre Sânzienele-Drăgaice se spuneau multe basme. De exemplu, că ar fi niște zâne foarte frumoase ale câmpului, bune și harnice, prezența lor fiind asociată cu florile galbene ce înfloresc în jurul datei de 24 iunie. Aceste flori aveau calități tămăduitoare, ajutându-i în special pe cei care au dureri de oase.

O fată avea așadar baciul Ianoș, pe care o diviniza, mai ales pentru calitățile ei și felul ei de a fi. Sânziana era exact ca zânele, prea frumoasă, cu ochii de culoarea cerului, cu părul lung până la călcăie, de culoarea aurului, cu pielea albă ca laptele, delicată în mers de parcă zbura.

Mai era și foarte harnică și înnebunită după descântece, ghicitori, ascultând cu gura căscată tot ceea ce povesteau bătrânele la șezătoare.

Știa toate cântecele, sărbătorile și ritualurile specifice lor. Cel mai mult îndrăgea Sărbătoarea Sânzienelor, pentru că se lega și de numele ei. Un lucru însă avea în minte fata de un timp de vreme.

Voia să devină o Sânziană, o Drăgaică, să pătrundă în lumea magică a nopții. Băieții din sat o curtau, dar ea nu avea gânduri de măritiş. Îi plăcea să fie și fata de suflet a unui alt tărâm. Nu știa însă cum să facă asta.

După ce a întrebat în stânga și în dreapta despre ritualuri ascunse auzului celor tineri, fata s-a hotărât: în noaptea de Sânziene, care urma să aibă loc în curând, va fi una de-a lor. Voia să vadă dacă basmele sunt doar basme sau există în realitate. Așa că, fata puse la punct un ritual numai al ei.

Ceru sfatul unui vraci din satul vecin, prinse în minte descântecul care ținea de magie și se puse pe așteptat. Repeta în fiecare zi ritualul și cuvintele, în fața alor ei și chiar atunci când mergea prin sat, de o auzeau toți și prinseseră frica ei. Se dusesse vorba că Sânziana a baciului Ianoș, ar fi înnebunit, căci vorbește de una singură, râde și dansează pe drum. Familia însăși intrase la idei, gândindu-se ce este cu fata lor.

Descântecul fetei se auzea așa:

„Despre apus, sub cer cu stele luminos,
Iacă se zăriră fete cum veniră,
Îmbrăcate-n ii, cu flori la pălării,
Purtătoare de noroc,
De intri cu ele-n joc.
Fetele râdeau și așa cântau:
Sânziană, Ană, bălană, ciocârlană,
Hai cu noi la joc,
Să fie cu noroc.
Că de stai cu noi
Vei trăi cât doi.
Nu te-nfricoșă,
Deschide-ți inima,
Lasă-ți familia
Vino în codru des
Jos la margine de șes
Cântă zicătoarea ta
Să ne bucurăm de ea.”

Desen: Ștefania Veniciuc, Colegiul Economic
Prof.coord. Paiu Anamaria

*“Cea mai sensibilă
și mai dragă copilă
era Sânziana, fiica
cea mică și singura
fată între atâția
băieți, câți avea
baciul.”*

“Fă-te stele cu noroc,

*Să se –arate din
loc în loc,*

*Fă-te aer
parfumat,*

*Să-l împart cu cei
din sat.*

*Floarea ta să fie ca
o feerie,*

*Să-mi aducă
bucurie”*

IARBA DE LEAC A VIEȚILOR NOASTRE (CONTINUARE DIN PAGINA 3)

*“Sânziana nu mai
era, în schimb se vedea
o poiană plină cu flori
galbene, care păreau a
înconjura locul și
pădurea, exact ca în
hora zânelor-iele.
Acesta fusese cadoul pe
care fata îl lăsase
oamenilor. ”*

(continuare din pagina 3)

Fata baciului nu mai avu însă mult de așteptat și seara de 24 iunie veni.

Se duse la miezul nopții în mijlocul pădurii, acolo unde credea ea că va întâlni fetele-iele. Așteptă cât așteptă, dar ele nu se iviră. Când era gata să se lase păgubașă și să plece acasă, mai rosti o dată descântecul ei și, ca din senin, își făcură apariția pe rând unsprezece fete, cu prezențe diafane, care păreau din carne și oase. Se prinseră de mâini într-o horă însoțită de un cântec ale cărui versuri fata nu le putea înțelege. Păreau incantații magice.

Dintr-odată fetele o zăriră, își opriră jocul și o prinseră cu ele în hora care nu se mai oprea. Sânziana se bucura din toată inima și, în sfârșit simțea că și-a găsit chemarea. Acum era cu ele, cu zânele. Spre dimineață, la locul de întâlnire din pădure, nu mai rămăsese nimic. Sânziana nu mai era, în schimb se vedea o poiană plină cu flori galbene, care păreau a înconjura locul și pădurea, exact ca în hora zânelor-iele. Acesta fusese cadoul pe care fata îl lăsase oamenilor.

Mai târziu, când baciul și-a căutat fiica și nu a mai găsit-o, a cules toate florile galbene, le-a uscat, apoi a făcut ceai din ele, gândind că așa Sânziana lui îi este aproape. Pentru că a observat efectele tămăduitoare ale ceaiului, i-a ajutat și pe alți oameni din sat.

Gândindu-se la fata lui, uneori baciul cânta:

„Fă-te stele cu noroc,
Să se –arate din loc în loc,
Fă-te aer parfumat,
Să-l împart cu cei din sat.
Floarea ta să fie ca o feerie,
Să-mi aducă bucurie.”

Premiul I, Sgăia Florentina, Liceul Tehnologic nr.2, Târgu Jiu, prof.coord. Diaconița Cristina

VIN DE PĂPĂDIE, RAY BRADBURY

FOTORECENZIE—PREMIUL I, AHMEDJANOVA DILORA

*“Afîșul meu invită
iubitorii de frumos
la un vernisaj,
inspirat din
romanul Vin de
păpădie. ”*

Cartea "Vin de papadie" de Ray Bradbury explorează ideea că natura și tradițiile populare pot fi importante surse de cunoaștere și putere. În această carte, **ceaiul, leacurile, ierburile și magia** sunt prezentate ca modalități prin care oamenii pot ajunge la o înțelegere mai profundă a lumii înconjurătoare. Cartea este plină de personaje interesante și de aventuri pline de farmec, cum ar fi vânătoarea de greieri, plimbările cu bicicleta sau explorarea orașului. Bradbury reușește să surprindă perfecțiunea și frumusețea copilăriei, dar și nostalgiile și tristețile care pot însoți trecerea timpului.

Afîșul meu invită iubitorii de frumos la un **vernisaaj**, inspirat din romanul "Vin de păpădie". Picturile celebre surprind următoarele simboluri: leacul (poțiunea magică), fantomele, timpul, insectelviețitoare magice (inclusiv greierul), visul mistic, noaptea înstelată.

Vinul de păpădie (poțiunea magică), făcut de bunicul lui Douglas, este un simbol al timpului care trece și al vieții care trebuie trăită intens, motiv (*carpe diem*) relevant și în tabloul reprezentativ "Flori de păpădie" de Dolha Eva, care sur-

prinde frumusețea și vitalitatea florilor asemeni impresionistilor. Câte o sticlă mică pentru fiecare zi de vară, zice naratorul: "Lichidul auriu – elixirul unei luni calde și senine – s-a scurs în canelură iar mai apoi în cuvă. După fermentație, licoarea a fost turnată în sticle de ketchup curate, după care au fost aranjate în rânduri pe rafturi."

În romanul "Vin de papadie" există câteva referiri la **fantome** și la faptul că orașul în care se petrece acțiunea este bântuit. Figura din pictura Corinei Chirilă „O altă lume” este o reprezentare mai neobișnuită, care îmi transmite aceeași energie ca ființele ireale din roman. Unchiul lui Douglas, Ben, îi spune o poveste despre o fantomă care bântuie un magazin local: "Este o fantomă cu un cuțit în mână, care a fost văzută în magazin de câteva ori. Nimeni nu știe cine este. Este posibil să fi murit într-un incendiu într-o noapte de vară acum câțiva ani." Aceste referințe la fantome creează o atmosferă misterioasă și supranaturală.

O altă secvență narativă semnificativă, care pune în lumină un element supranaturalist, este **vânătoarea de greieri**. Copiii prind greieri care

A FI, A CITI...

FOTORECENZIE—VIN DE PĂPĂDIE, RAY BRADBURY

VIN DE PĂPĂDIE
Cu șevaletul prin lumea magică a lui Ray Bradbury

Vernisaj
13 iunie 2023
ora 18:00

Biblioteca Națională a Republicii Moldova

Să prinzi zâmbete și să le păstrezi în borcan!

Costul de intrare - un buchet de păpădii

"înfloresc" în inimile lor și devin surse de fericire și inspirație. "Fiecare lucru din viața ta este o carte, fiecare moment din viața ta este o pagină, fiecare greier pe care îl prinzi este o poveste. Oh, să prinzi greieri! Să prinzi zâmbete și să le păstrezi în borcan!" Această afirmație subliniază imaginația și creativitatea copiilor, asemeni picturii reprezentative „Greierul în esență” de Surrender Dorothy, în care greierul apare ca un element magic.

Ceasurile esențializează mesajul prozatorului. La un moment dat, bunicul lui Douglas îi vorbește despre oamenii care pot călători în timp: „Fiecare persoană are propria sa cheie a timpului. În timpul somnului, îți poate da peste față și te poți trezi undeva unde nu ai fost niciodată. Dar nu uitați că fiecare cheie a timpului este unică și că nu se va potrivi niciodată cu altă cheie.” Această secvență adaugă un element

suprarealist, asociindu-se cu tabloul lui Salvador Dali „Persistența memoriei”. Gândul că, într-o zi, va trebui să moară îi provoacă o febră groaznică pe Douglas. Această reflecție asupra unui

motiv filozofic fundamental o descopăr și în pictura lui William Blake — „Marele Arhitect”.

Noaptea în oraș, în tot farmecul său, m-a impresionat cel mai mult din tot cronotopul romanului.

Vincent Van Gogh, prin tabloul celebru „Noaptea înstelată”, a fost inspirat de aceeași obsesie ca a protagonistului din roman de a „prinde” farmecul nopții. „Douglas își dorea să prindă motivul nopții, acel stol de fluturi care apăreau doar după lăsarea întunericului. Aceștia erau fluturi speciali, foarte rar întâlniți, dar atunci când veneau, însoțeau mereu schimbări semnificative în viața copiilor.”

Cei care au trăit romanul asemeni mie și au „gustat” din amăruitul vin de păpădie, vor fi sensibilizați de toate sugestiile afișului și, cu siguranță, vor veni să mă întâlnească pe galeriile vernisajului.

Premiul I Ahmedjanova Diloră, elevă în clasa aXI-a, a Liceului Teoretic „Gh. Asachi”, mun. Ungheni, Republica Moldova

Prof.coord. Istrati Marta

“Fiecare lucru din viața ta este o carte, fiecare moment din viața ta este o pagină, fiecare greier pe care îl prinzi este o poveste. Oh, să prinzi greieri! Să prinzi zâmbete și să le păstrezi în borcan!”

“Cei care au trăit romanul asemeni mie și au „gustat” din amăruitul vin de păpădie, vor fi sensibilizați de toate sugestiile afișului și, cu siguranță, vor veni să mă întâlnească pe galeriile vernisajului.”

IARBA DE LEAC A VIEȚILOR NOASTRE

PREMIUL I—SILAGHI IOANA

*“Șemineul uriaș din
hol încălzea toată casa
și lemnele pocneau în
focul nemilos și
roșiatic. “*

*“Străbunica ta nu era o
vrăjitoare rea, era una
bună care ajuta lumea
cu ierburi magice,
descânțete sau protecții
pentru energiile
negative...”*

Străbunica mea, „doftoroaia”

Într-o seară geroasă, pe la sfârșitul lunii decembrie, eram în vacanță la casa bunicilor mei. Șemineul uriaș din hol încălzea toată casa și lemnele pocneau în focul nemilos și roșiatic. Bunica stătea lângă foc liniștită și citea o carte. Părul ei cărunț parcă era și mai deschis la lumina șemineului, și în ochii ei sclipeau reflexiile focului exact ca o ploaie de stele căzătoare pe cerul albastru închis al serilor de august.

-Ce citești acolo? întreb eu în șoaptă, neavând intenția să o deranjez.

-Vino aici draga mea, îmi spuse ea cu vocea tremurândă, făcându-mi loc pe canapeaua îngustă. Este o carte scrisă de străbunica ta.

Am rămas șocată. Nu știam prea multe despre viața ei și o știam doar dintr-un tablou din care privea cu seriozitate o femeie îmbrăcată în port popular, cu un buchet de ierburi în mână.

-Despre ce este vorba? o întreb eu după un moment de liniște.

-Ei bine, mama mea a fost o femeie specială. Toata viața ei și-a dedicat-o oamenilor din jur. Îi vindeca atât fizic cât și sufletesc.

Nu prea am înțeles.

-Deci era doctor? o întreb eu nedumerită.

-Pe vremea aceea, nu erau peste tot doctori. Doctori erau oamenii care făceau leacuri, din plante pe care le găseau pe câmp sau în pădure. Le studiau în totalitate și le găseau proprietățile vindecătoare, sau chiar magice. Străbunica ta nu era o vrăjitoare rea, era una bună care ajuta lumea cu ierburi magice, descânțete sau protecții pentru energiile negative, cum scrie chiar și aici în carte, era o vrăjitoare a magiei albe, o Doftoroaie, una dintre cele mai bune chiar, din vremea aceea. Răsfoiesc cu înfrigurare cartea cu foile îngălbenite și rupte pe alocuri. Cartea conține

Foto: Paiu Anamaria

descânțete, incantații pentru pacea sufletească, protecție împotriva răului, ierburi magice și de leac. Sunt fascinată. Iau cartea din mâinile pe care se vede clar trecerea timpului, și o analizez atent, în totalitate. Străbunica mea era o vrăjitoare! Dar nu o vrăjitoare rea. În zilele noastre „vrăjitoria” este un subiect tabu în societate, iar vrăjitoria un personaj scos dintr-un basm. Mulți ar spune că prin cuvântul vrăjitoare se înțelege o femeie urâtă care zboară pe o mătură și face lucruri rele. În realitate „vrăjitoarele”, dacă le putem numi așa, au fost niște femei simple, de rând, care s-au dovedit a fi interesate în a învăța și în a studia magia și izvoarele de sănătate date pe pământ cu scopul de a fi descoperite.

M-am dus la culcare fascinată. Toate aceste descoperiri au fost transmise prin viu grai, din generație în generație și aprofundate tot mai mult. Străbunica mea a fost magică. Adorm cu ea în gând și fantasticul îmi apare în vis în timp ce simt mângâierea ei cum îmi binecuvântează somnul.

**Premiul I, Silaghi Ioana, Colegiul Tehnic ”Mihai Viteazul”, Oradea
prof. coord. Tripe Carmen Felicia**

IARBA DE LEAC A VIEȚILOR NOASTRE

PREMIUL II — CEPOI MIHAELA

Descântec "Patima sufletului"

*O ființă cu sufletul sfărmat de dor și iubire
are nevoie de ajutor pentru a uita persoana
iubită și pentru a-i alunga durerea. Ritualul
are loc sub luna plină, pe un câmp pustiu.
Sunt folosite elemente ale naturii, acestea
fiind principalul soriginte de putere.*

Of, sufletul rănit,

De dorul mândrei chinuit,

Stă și plânge acum cu sânge,

Inima-n piept și-o frânge.

*(În licoare sunt adăugate 5 lacrimi de du-
rere.)*

Eu nu-s vraci, nici vrăjitor,

Doar un binefăcător,

Ce iubește și-ngrijește

De omul ce tânjește.

Iartă, iarbă, acest picior ,

Ce a călcat ucigător

Pe-al tău viu și arzător

Suflet ce-a fost plin de dor.

*Sunt tăiate vârfurile unor fire de iarbă, care
sunt trecute în jurul „bolnavului” de 3 ori,
iar apoi acesta atinge iarbă cu buzele,
sărutând-o și suflând asupra ei, pentru a-i
transmite durerea și iubirea ce zace în el.
Trebuie rostit următorul catren:*

Iată ierburi ce-s de leac,

Magia albă să o fac,

Să vindec ce a fost rănit ,

Să iubesc ce n-a iubit.

Poartă dorul lui departe,

Peste zări înstrăinate .

Vântule, să fie toate

Înecate și uitate .

Iartă, floare, și primește

Dragostea ce-n el se crește,

Căci iubita a plecat

Fără viață l-a lăsat.

*Sunt măcinate petale de la floarea preferată a per-
soanei iubite, sunt mirosite de omul distrus și
adăugate în licoare.)*

Dă-mi acum mirosul tău,

Ca să scap de ce e rău,

Ca să uite-aroma ei,

Înmuiată-n iarbă fiarei.

Sub luna alb-am terminat,

Cu Gerbera am pictat,

Fericire-n ființă-am dat

Sub plâns de fluier încordat.

*(Cu o floare de Gerbera este luat lichidul și stropit în
cap, pe palme, pe tălpi și apoi pe piept, în locul unde
se află inima, pentru a distruge iubirea. Omul este
vindecat.)*

Înc-un om e vindecat

De iubirea ce-a stricat ,

De dorul ce-a întunecat

Care acum e alungat .

*Bolnavului îi este dată floarea de Gerbera pentru a o
îngropa, astfel scăpând de toată ispita, el
trebuie să rostească catrenul următor:*

Viața merge mai departe.

Fiecare-având o parte.

După cum îți alegi calea,

Doar tu poți fi licoarea.

**Premiul II, Cepoi Mihaela, IPLT "Gheorghe
Asachi" Ungheni, prof. coord. Osoianu Ana**

*"O ființă cu sufletul
sfărmat de dor și iubire
are nevoie de ajutor
pentru a uita persoana
iubită și pentru a-i
alunga durerea.*

*Ritualul are loc sub
luna plină, pe un câmp
pustiu. Sunt folosite
elemente ale naturii,
acestea fiind principalul
soriginte de putere."*

*"Dă-mi acum mirosul
tău,*

Ca să scap de ce e rău,

Ca să uite-aroma ei,

*Înmuiată-n iarbă
fiarei."*

IARBA DE LEAC A VIEȚILOR NOASTRE...

PREMIUL II—ALBERT ANDREEA

*“Pentru a începe
ritualul magic de
vindecare întâi se
pregătește locul în care
se va desfășura
ritualul...”*

*“După fiecare
descântec, spus la fiecare
bucată de cărbune scos
din sobă, se iau cele 9
pahare cu apă și se
adaugă cărbunii...”*

Dragă cititorule, azi vreau să-ți povestesc despre o rețetă de deochi pe care „vrăjitoarele” satului meu o foloseau pentru a desface un deochi. În primul rând aș vrea să încep prin a spune că această rețetă se presupune a fi făcătoare de minuni în ceea ce privește deochiul și niciodată n-a dat greș.

Se spune că persoanele cu ochii albaștri au o mai mare atracție de energie negativă iar aceste persoane sunt desconsiderate, sunt „însemnate” și trebuie să te ferești de ele. Ele te pot ușor deochia. Simptomele deochiului sunt: moleșeala asociată cu stări de greață ba chiar și cu varsături, dureri de cap și o stare generală de rău.

Pentru a începe ritualul magic de vindecare întâi se pregătește locul în care se va desfășura ritualul, asigurându-se că nu este nimeni prin preajmă care s-ar putea manifesta în rău ca ritualul să nu funcționeze. Pentru acest leac de deochi este nevoie de următoarele ingrediente: 9 bucăți de cărbune încins și 9 pahare cu apă.

Înainte de toate se rostește o rugăciune, aceasta fiind:

„Tatăl nostru care ești în ceruri
Sfințească-se numele Tău
Vie împărăția Ta
Facă -se voia Ta
Precum în cer așa și pe pământ
Pâinea noastră cea de toate zilele
Dă-ne-o noua astăzi
Și ne iartă nouă greșelile noastre
Precum și noi iertăm greșiților noștri
Și nu ne duce pe noi în ispită
Si ne izbăvește de cel rău.”

Neapărat în finalul rugăciunii se mai adaugă memorabila replică „Doamne ne ferește de deochi” de 3 ori! Așadar, după ce și rugăciunea este spusă, persoana deocheată va lua 9 bucăți de cărbune încins din sobă și

pentru fiecare bucată în parte va rosti un descântec:

„Cine te-o deocheat
Ochii să-i crape
Boala să fugă-n jos
Tu să fii sănătos
Ochii săi frumosul să nu-l mai vază
Iar tu cel deochiat binele-n cale să-ți iasă
Răul tot să fugă-n jos
Iar tu să fii sănătos!”

După fiecare descântec, spus la fiecare bucată de cărbune scos din sobă, se iau cele 9 pahare cu apă și se adaugă cărbunii, urmând ca persoana respectivă să bea 9 guri din acea apă, 9 guri din fiecare pahar, iar dacă la finalul descântecului cărbunii din pahar se vor ridica la suprafață înseamnă ca vraja a funcționat, iar dacă cărbunii rămân în fundul paharului înseamnă ca deochiul nu a trecut, iar acest fapt duce la repetarea ritualului după o perioadă de 9 zile.

Sper ca rețeta mea să-ți fie de folos, cititorule!

**Premiul II, Albert Andreea, Colegiul Tehnic ”Mihai Viteazul”, Oradea
Prof. coord. Tripe Carmen Felicia**

A FI, A CITI...

FOTORECENZIE - PĂPĂDIILE, YASUNARI KAWABATA

Păpădiile de Yasunari Kawabata

Am realizat un afiș pentru opera **Păpădiile** ce îi aparține scriitorului japonez Yasunari Kawabata, deoarece sunt pasionată de cultura acestui popor asiatic; în plus, îmi plac mult textele ce au la bază ideea de nebunie.

Romanul prezintă perspectiva unei fete asupra realității și lumii nevăzute. Ineko, personajul principal, ajunge în tărâmul ireal prin intermediul unei boli care se manifestă astfel doar în mintea copilei. Amintirile frumoase din viața sa au dispărut, dar îi apar fragmente din viața anterioară a acesteia. Naratorul oferă cititorului aceste imagini artistice sub formă de „ierburi de leac“. De exemplu, conversația dintre mama sa și iubitul ei este întreruptă frecvent de secvențe sub formă de plan-

te vindecătoare, cel mai des fiind întâlnite păpădiile. Aceste plante simbolizează - în textul literar - viața.

În afiș am introdus coperta cărții apărute la Editura „Humanistas“, alegând elemente din aceeași cromatică pentru a realiza un produs estetic. Am utilizat nuanțe închise (verde și negru) ce sugerează atât viața, planul real, cât și moartea, nebunia, planul fictiv. Dar am adăugat galbenul și albul prin păpădiile, pentru a reliefa jocul scriitorului între concret și abstract.

Am folosit termeni precum *Magie*, alegând un fond alb-bleu ce trimite la ideea de vis, *Leac*, redat prin nuanța de galben-verde pentru a ilustra revenirea la viață sau vindecarea și cuvântul *Ierburi* scris cu galben ca marchează planta hipnotică, otrăvitoare.

Deasupra termenului *Magie*, am inserat o ilustrație în care apare o zână ce a fost trimisă de plantele otrăvitoare în planul nebuniei. Ideea de lumină strălucitoare prin care sunt reprezentate atât forța magiei, cât și sufletul zânei (de fapt, al fetei din roman) punctează transformarea umană.

Romanul mi-a plăcut foarte mult și îl recomand tuturor pentru discrepanța dintre real/ imaginar, dar și pentru aspectele clar-obscur evidențiate de scriitor.

Premiul I, Dascălu Ana-Maria
Liceul de Arte „Victor Brauner“ Piatra-Neamț
Clasa a IX-a A
Prof. coordonator: Andrei Valentina

“...sunt pasionată de cultura acestui popor asiatic; în plus, îmi plac mult textele ce au la bază ideea de nebunie.”

“ Amintirile frumoase din viața sa au dispărut, dar îi apar fragmente din viața anterioară a acesteia. ”

“...textul ne prezintă fuga unei copile de 14 ani, de la Braşov la Bucureşti, din cauza unor acuzaţii de vrăjitorie ale mătuşii sale...”

“...Fundalul mov al afişului creat simbolizează magia, vrăjitoria, confuzia, fictivul/ irealitatea ...”

A FI, A CITI...

FOTORECENZIE - MÂȚA VINERII, DOINA RUȘTI

Măța Vinerii de Doina Ruști

Cartea aleasă pentru afişul creat este **Măța Vinerii** de Doina Ruști, o apreciată scriitoare contemporană. Este un roman care îmi place mult, publicat în 2017 de Editura „Polirom” și narează istoria unui rețetar magic și a unei familiei de adepți ai marelui Sator.

Pentru afiş am ales cuvintele-cheie *vrăjitorie* și *magie*, deoarece textul ne prezintă fuga unei copile de 14 ani, de la Braşov la Bucureşti, din cauza unor acuzaţii de vrăjitorie ale mătuşii sale, Maxima Tutilina. În acea perioadă, cei acuzaţi de vrăjitorie erau pedepsiţi cu spânzurarea. Pe parcursul lecturării romanului, s-a dovedit că cele două personaje (copila și mătuşa) chiar sunt vrăjitoare din neamul satorilor (se închinau spiritului malefic Sator).

Fundalul mov al afişului creat simbolizează magia, vrăjitoria, confuzia, fictivul/ irealitatea și mi s-a părut adecvat conținutului cărții. De asemenea, în roman ni se prezintă și multe rețete magice, descrise în amănunt, fiecare devenind un per-

sonaj principal. În afiş am introdus prin desene: sticlute cu medicamente lichide, ciuperci comestibile sau otrăvitoare (reprezentate tot prin nuanța mov), dar și crenguțe/ ierburi ce fac trimitere la ideea de *ceai magic*, *poțiune*, *leac*. Toate aceste elemente fie pot schimba pozitiv viața cuiva după ce le consumă, fie le pot otrăvi. Așadar, se sugerează ideea de Bine sau de Rău.

Numele autoarei apare în partea stângă pentru a-l prezenta pe Creatorul textului, iar titlul cărții a fost pus în dreapta pe afiş și pentru a puncta aspectele principale ale operei. În centrul materialului creat, am inserat pisica neagră. Acest animal apare des în cărțile de magie și vrăji, dar și în romanul citit. Pisica/ măța este predestinată să ajute, fiind un mesager în textele fictive, chiar dacă, în plan real, oamenii se tem atunci când o pisică neagră le taie calea.

Recomand acest roman colegilor pentru suspansul creat de autoare și pentru aventura prin care trece personajul feminin de 14 ani.

Premiul II, Turcu Isabela Liceul de Arte „Victor Brauner” Piatra-Neamț
Prof. coordonator: Andrei Valentina

IARBA DE LEAC A VIEȚILOR NOASTRE...

MENȚIUNE - MOCANU GEORGIANA ALEXANDRA

Efectul (contemporan) al spanacului

M-a vrăjit din prima zi
Cu frunzele, limpezii
Limpește ochii maronii
Mi - umple capu' de ironii

Înconjurat de vraci,
Au adus în saci
Cea mult dorită și urmărită
Iarba de leac, pusă-n tabac: lată spanac!

Aș putea să o numesc doftorie
Îmi ameliorează suflarea
Și simt că pot trece și marea,
Mi se alină vătămarea...
Mă vindecă de dezamăgiri
Încep să văd străluciri
Înțelept și împietrit
Însă, proslăvit.
Unii spun că e magie neagră
Dar mie tot nu mi se leagă
Că dacă chiar ar fi, personal aș rătăci
Și nu aș mai zădărnici!
Când am fost puțin neatent
Am sfârșit ca un dependent.
Ei spun că e boală incurabilă
Dar nu cred că e viabilă.
Marele tămăduitor mi-a citit în viitor
Și îmi spune mai ușor:
„Ești blestemat!”
Atunci m-am hotărât să tac.
Înecat în tăcere
Am vrut ca a mea piele
Să mi se facă mântuire
Pentru năpustuire.

Din toate durerile mele ca o furtună
Aceasta-mi este o cunună
Cu iarba fiarelor în mână
Acum chiar stau sub clar de lună.

Rețeta de utilizare:

Precauții: pentru a te bucura de efectul ierburilor de leac (în special al spanacului) este de a le găsi într-o zonă sigură.

Se poate folosi oricând simți nevoia că devii egoist, arogant, incapabil de emoții.

Nu sunt interdicții pentru consumul acestei plante.

Passul următor nu este chiar necesar, dar îmbunătățește atmosfera: spanacul trebuie consumat alături de persoane de încredere

și pentru a vă bucura împreună de efect!

Acesta poate fi folosit în scop terapeutic! Îți arată lumea dintr-o altă perspectivă, poți întâlni BUNĂTATEA, IUBIREA, poți deveni EMPATIC!

IARBA DE LEAC A VIEȚILOR NOASTRE

Zac perfect nemișcat, încercând să opresc timpul ca și cum mi-aș ține respirația. De parcă doar prin forța voinței aș putea împiedica ceasul din a ticăi. Mă trezesc cu o imagine vagă și mi se deschid pleoapele simțindu-le greoaie. Privirea îmi sare direct pe stelele care atârnau din tavan și silueta de la intrarea care se apropia spre mine. Aceasta-mi trezește o curiozitate așa că încep să o analizez. Lumina cerească mă orbea prea tare pentru a-i vedea trăsăturile, dar cumva, mă simțeam în siguranță. În tot timpul ăsta, mi-am trăit o altă viață în mintea mea și am realizat asta imediat cum mă trezisem și simțeam mirosul de *mirodenii*. Dacă aș putea recrea un univers, aș vrea ca aceea silueta să fie luna, deoarece nu am fost cuprins niciodată de asemenea sentimente, aș putea să o privesc în fiecare noapte și, deși durerea mea este nesfârșită, ea ar fi lumina infiltrată în rănile mele care îmi vor amorți durerile.

Îi simt prezența oarecum ocultă și privirea apropiată de mine. Era ca o *vrajă* care putea captiva oricui atenția, dar a decis să mă păzească pe mine pentru ca nu cumva să năpustiesc din nou. Toate drumurile mele îmi sunt clare ACUM, însă nu știu și nu cred ca voi înțelege vreodată de ce îmi e așa de ușor să uit de toate când am trecut mai departe de viață. Dacă ar fi să renasc, aș vrea să pot fi soarele. Astfel, lumina pe care o vezi în mine, ar fi doar a ta, reflectată în noapte și mereu aș fi constant.

De aș fi fost vreun *mag*, *vrăjitor* sau *vraci*, aș fi încercat să obțin mai mult timp cu ea, cu luna, cu lumina aceea numită (cred doar de mine) DRAGOSTE. Țasta ar fi leacul: sentimentul de bunătate față de EA, perechea mea. Iar *iarba de leac* ar fi spanacul, deoarece are proprietăți curative: curăță sângele, te face puternic, combate oboseala fizică și psihică, îți îmbunătățește vederea. Îi vezi cu alți ochi pe cei din jurul tău și mai ales imaginea EI ți se pare ireală, te transformă benefic!

*“Zac perfect nemișcat,
încercând să opresc
timpul ca și cum mi-aș
ține respirația. De
parcă doar prin forța
voinței aș putea
împiedica ceasul din a
ticăi...”*

*“De aș fi fost vreun
mag, vrăjitor sau vraci,
aș fi încercat să obțin
mai mult timp cu ea...”*

Mențiune, Mocanu Georgiana-Alexandra

Liceul de Arte „Victor Brauner” Piatra-Neamț

Clasa a IX-a A

Prof. coordonator: Andrei Valentina

A FI, A CITI...

FOTORECENZIE – ACCABADORA, MICHELE MURGIA

“Accabadora, de Michela Murgia, este un roman puternic impregnat cu tradiția sardă.”

“În această comunitate moartea este acceptată și asumată cu un firesc adeseori împovărător.”

Accabadora, de Michela Murgia, este un roman puternic impregnat cu tradiția sardă. Mi-au plăcut detaliile pitorești din viața unei comunități restrânse, izolate, care funcționează, încă, după reguli ancestrale: culesul viei în momentul în care mirosul fin al unui bătrân decide că strugurii au atins deplina maturitate; mutarea hotarului prin vrăji pentru a lua din pământul vecinului; lăsarea deschisă a ușilor caselor în Noaptea Tuturor Sfinților pentru ca sufletele rudelor moarte să poată intra și ospăta din merindele pregătite anume.

În această comunitate moartea este acceptată și asumată cu un firesc adeseori împovărător. Suferința este refuzată și pentru aceasta este nevoie de Accabadora: bătrâna care duce tradiția familiei mai departe și-și asumă responsabilitatea eliberării oamenilor din prizonieratul unei vieți devenite grele. Accabadora este ocolită în văzul zilei, dar căutată noaptea de o comunitate care trăiește concomitent într-

o dublă tradiție, cea creștino-catolică și cea precreeștină, păgână. Exilată și implorată întru ajutor, respinsă de propria nepoată, Accabadora pășește pe granița subțire dintre viață și moarte, dintre vrăjitoare și zână bună.

Potențialul acestei povești este generos și m-a lăsat să întrevăd o lectură impresionantă. Mi-a plăcut stilul simplu în care este scrisă cartea. Pe alocuri cuvintele înfloresc în metafore surprinzătoare, pline de poezie. Unele personaje au fost brusc introduse, ceea ce a creat confuzii, dar ele se rezolvă repede și se compensează prin exotismul tradițiilor.

Recomand din toată inima acest roman. Merită să aflăm povestea Acabadorei și să petrecem câteva ore în lumea pitorească din Sardinia.

Premiul II, Crețu Ana-Maria, Colegiul Economic Ion Ghica din Bacău, prof. coord. Andrei Ionela

IARBA DE LEAC A VIETILOR NOASTRE...

PREMIUL I- CARP DARIUS PETRU

Desen: Ștefania Veniciuc, clasa a IX-a F, Colegiul Economic Ion Ghica, Bacău

Într-o noapte cu lună plină, o prezență divină sub cerul albastru se arată măiastră. Nu-i nimeni alta în pădurea întunecoasă, decât, o vrăjitoare misterioasă care se frământă, iar prin farmec, lumea o descântă.

Cu părul negru, lung și cărunt și-a început a lumii descânt. A privit către globul ei fermecat, spre pământul pe care Dumnezeu l-a creat și ritualul pe loc l-a jucat.

Într-un ceaun mare a făcut licoare, cu ierburi aromate, din pădurea misterioasă cu grijă adunate. A cules rădăcini fel de fel, flori de mușetel, frunze colorate, sub baghetă mestecate, cu iarbă aromată și soluție parfumată, vor aduce deodată, nemurire pentru lumea toată.

În timp ce licoarea fierbea, vrăjitoarea descânta și către cer cu glas tare striga, cuvinte magice rostea, de la bolta ce-

rească cerea îndurare către patria sa. Cu aburul parfumat prin pădurea deasă a plecat și cu dragoste fierbinte pentru liniștea copiilor lumii s-a rugat.

Focul creștea, licoarea bolborosea și vocea vrăjitoarei în ecoul nopții se auzea. Vraja părea să fie îndeplinită, pădurea într-o liniște adumbrită și sălbăticiunile de puterea vrăjitoarei umbrite.

Cu o strigare din inima nopții, vrăjitoarea dorea ca lumea să nu mai fie așa. De aceea, cu trudă a adunat iarbă de leac, pe foc l-a fermecat și cu speranță a rămas, că, doar inima ei este rece și rea, dar, lumea va fi precum un câmp din care va ieși mireasma.

Atunci, vrăjitoarea a îngenuncheat, rămas bun și-a luat și lumea a moștenit de la ea cel mai bogat lucru - nemurirea.

Premiul I, Carp Darius, Școala Gimnazială Grozești, județul Iași, prof. coord., Ciobanu Gheorghe

Lie, floare de păpădie,

Cine mă va bea,

Mintea i se va lumina,

Și vor trece durerile de mână,

De pământ și de lună.

Scarele îl va lumina

Și o veste bună va avea!

Foto sus: descântec realizat în colaborare cu elevii clasei a IX-a F, pentru eticheta siropului de păpădie pus în vânzare la Târgul de aprilie.

*“Într-o noapte cu lună
plină, o prezență
divină sub cerul
albastru se arată
măiastră..”*

*“Focul creștea, licoarea
bolborosea și vocea
vrăjitoarei în ecoul
nopții se auzea...”*

*“Iată ce îți propune:
La vreme de lună roșie,
în luna iubirii, pe 14,
în cea mai blestemată
zi pentru sufletele
singure de fecioare, la o
apă curgătoare...”*

*“Vei ruga pe cea mai
înțeleaptă și bătrână
vrăjitoare din al tău sat
să meargă cu tine să te
pună într-un cerc de
lumânări...”*

IARBA DE LEAC A VIEȚILOR NOASTRE... PREMIUL III-CIOBANU MARIA MAIA

Dragă Florică,

Am auzit a ta poveste și cât de necăjită ești, așa că m-am dus la 'a mai bătrână din al meu neam, m-am dus la Babi, **doftoroaie** cunoscută și-ndrăgită. M-am dus și i-am povestit necazul tău și îndată ce a auzit, a dorit să te ajute.

Iată ce îți propune: La vreme de lună roșie, în luna iubirii, pe 14, în cea mai blestemată zi pentru sufletele singure de fecioare, la o apă curgătoare, vei lua: fructe de trandafir, Siretul diavolului, Pelin, Salvie albă, Aglică, **iarba** fetei, rădăcină de mărăgună, busuioc sfințit, alături de o căldare sfințită plină cu apă curgătoare.

Vei ruga pe cea mai înțeleaptă și bătrână **vrăjitoare** din al tău sat să meargă cu tine să te pună într-un cerc de lumânări, îmbrăcată în alb și ea să te descânte cu acest descântec :

„Cu șarpe cu pielea urâtă
Cu solzi de aur cu gura-balaur
Du-te pe rățaci, rățacite și pe căile
amarului,

Pe butuci, butucite
Du-te și să nu te mai întorci
Nici acum, nici altădată, nici învinu-
ită de judecată!

Să rămână toți Sfinții neafecțați de
farmece

Luați, luați, așa cum au fost lăsați
Ca argintul săi furați și Maicii Dom-
nului lăsați

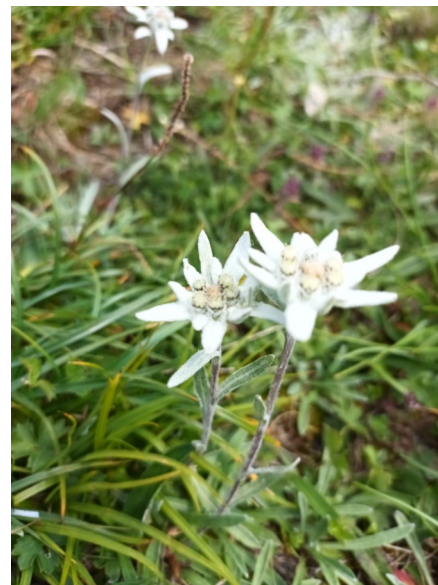
Nu pentru o zi, nu pentru două, nici
pentru nouă

Ci pentru toată viața, pentru tot vii-
torul,

Să aibă Florica leac, să aibă mulțu-
mire și liniște în suflet!”

Așa să îți ajute Dumnezeu!

Și în timp ce te descântă, cu busuioc-

cul ud să facă șapte cruci deasupra ta.

Sper să te ajute, și dacă te-a ajutat să
îmi trimiți o scrisoare să îmi spui cum te
simți.

Cu drag,
ucenica Maia

**Premiul III, Ciobanu Maia Maria,
Colegiul Economic din Bacău, prof. coord.
Stan Claudia**

Foto sus: aspecte diverse de la Târgul de apri-
lie (pregătiri...)

BUCATE... DE POVESTE LISTA CÂȘTIGĂTORILOR CONCURSULUI

- ◆ Premiul I, Sgâia Florentina, prof. coord. Diaconița Cristina Liliana, Liceul Tehnologic nr. 2, Târgu Jiu
- ◆ Premiul I, Silaghi Ioana, prof. coord. Tripe Carmen Felicia, Colegiul Tehnic „Mihai Viteazul”, Oradea
- ◆ Premiul al II-lea, Cepoi Mihaela, prof. coord. Osoianu Ana, I.P.L.T. „Gheorghe Asachi”, Ungheni
- ◆ Premiul al II-lea, Albert Andreea, prof. coord. Tripe Carmen Felicia, Colegiul Tehnic „Mihai Viteazul”, Oradea
- ◆ Premiul al III-lea, Ciobanu Maria Maia, prof. coord. Stan Claudia, Colegiul Economic „Ion Ghica”, Bacău
- ◆ Premiul al III-lea, Huiban Daria Elena, prof. coord. Soisun Raluca Miruna, Colegiul Economic „Ion Ghica”, Bacău
- ◆ Mențiune, Mocanu Georgiana-Alexandra, prof. coord. Andrei Valentina, Liceul de Arte „Victor Brauner”, Piatra Neamț
- ◆ Premiul I, Carp Darius Petru, prof. coord. Ciobanu Gheorghe, Școala Gimnazială Grozești, Iași
- ◆ Premiul I, Gațu Robert Alexandru, prof. coord. Maria Mihalache, Școala Gimnazială Grozești, Iași
- ◆ Premiul al II-lea, Lițoi Florentina-Ana-Maria, prof. coord. Bejan Claudia, Școala Gimnazială Pârjol, Bacău
- ◆ Premiul al II-lea, Chiriță Denisa, prof. coord. Popa Monica Daniela, Școala Gimnazială „Ion Luca” Bacău
- ◆ Premiul al III-lea, Dobrea Emanuela, prof. coord. Maria Mihalache, Școala Gimnazială Grozești, Iași
- ◆ Mențiune, Șolomonea Teodora, prof. coord. Bejan Claudia, Școala Gimnazială Pârjol, Bacău
- ◆ Mențiune, Roșca Andreea, prof. coord. Popa Monica Daniela, Școala Gimnazială „Ion Luca” Bacău
- ◆ Premiul I, Ahmedjanova Dilara, prof. coord. Istrati Marta, I.P.L.T. „Gheorghe Asachi” Ungheni
- ◆ Premiul I, Dascălu Ana-Maria, prof. coord. Andrei Valentina, Liceul de Arte „Victor Brauner” Piatra Neamț
- ◆ Premiul I, Onodi Antonia Amalia, prof. coord. Iftimiu Nicoleta, Colegiul Economic „Ion Ghica” Bacău
- ◆ Premiul al II-lea, Benchea Anastasia Amanda, prof. coord. Stan Claudia, Colegiul Economic „Ion Ghica” Bacău
- ◆ Premiul al II-lea, Cernat Oana Elena, prof. coord. Stan Claudia, Colegiul Economic „Ion Ghica” Bacău
- ◆ Premiul al II-lea, Coman Izabela, prof. coord. Andrei Ionela, Colegiul Economic „Ion Ghica” Bacău
- ◆ Premiul al II-lea, Crețu Ana Maria, prof. coord. Andrei Ionela, Colegiul Economic „Ion Ghica” Bacău
- ◆ Premiul al II-lea, Piticar Alisia Maria, prof. coord. Stan Claudia, Colegiul Economic „Ion Ghica” Bacău
- ◆ Premiul al II-lea, Turcu Izabela Petronela, prof. coord. Andrei Valentina, Liceul de Arte „Victor Brauner” Piatra Neamț
- ◆ Premiul al III-lea, Pleșuvu Ștefania Iustina, prof. coord. Andrei Ionela, Colegiul Economic „Ion Ghica” Bacău
- ◆ Premiul al III-lea, Vlasie Sidonia, prof. coord. Andrei Ionela, Colegiul Economic „Ion Ghica” Bacău
- ◆ Premiul al III-lea, Orzu Ilinca, prof. coord. Iftimiu Nicoleta, Colegiul Economic „Ion Ghica” Bacău

*“Prin intermediul
acestui concurs se
urmărește stimularea
creației de valoare în
domeniul prozei, al
poeziei și al esului.”*

*“Fiecare participant
poate înscrie în concurs
maximum trei
lucrări...”*

IARBA DE LEAC A VIEȚILOR NOASTRE... PREMIUL III – HUIBAN DARIA ELENA

“Într-o lume plină de magie și vrăjitoare, iarba de leac era considerată cea mai valoroasă resursă.”

Într-o lume plină de magie și vrăjitoare, iarba de leac era considerată cea mai valoroasă resursă. Fiecare sat sau oraș avea cel puțin un vraci sau o doftoroaică, care stăpânea tainele plantelor și știa să le folosească pentru a vindeca bolile și rănille.

În mijlocul pădurii, într-un colț liniștit și îndepărtat, trăia o vrăjitoare bătrână, cunoscută sub numele de Baba Yaga. Ea era cea mai prețuită dintre toți vracii și doftoroaicele din împrejurimi, fiind renumită pentru ierburile sale de leac și de magie.

În grădina ei, creșteau cele mai puternice ierburi de leac și ierburi magice, iarba-fiarelor fiind una dintre cele mai de preț. Această plantă rară avea puterea de a vindeca cele mai grave răni și boli, dar numai un vrăjitor sau o vrăjitoare puternică o putea culege și folosi cu succes.

Un băiat pe nume Mihai, care locuia în apropierea pădurii, a auzit de Baba Yaga și de ierburile ei de leac. El era bolnav de mult timp și niciun vraci sau doftoroaică nu reușise să-l vindece. Într-o zi, hotărât să încerce orice pentru a se vindeca, Mihai a plecat în pădure, în căutarea vrăjitoarei. După o călătorie lungă și obositoare, Mihai a ajuns în

fața casei vrăjitoarei. Baba Yaga l-a primit și l-a invitat să intre în grădina ei. Mihai a fost uimit de frumusețea ierburilor și de puterea lor vindecătoare. Baba Yaga i-a explicat că iarba-fiarelor este singura plantă care îl poate vindeca, dar că trebuie să fie culeasă într-o noapte cu lună plină și sub incantația potrivită. Ea i-a dat lui Mihai instrucțiunile necesare și l-a trimis să încerce să culeagă ierba magică. Mihai a petrecut o noapte întreagă în pădure, urmând îndrumările vrăjitoarei și recitând incantația. În cele din urmă, a găsit iarba-fiarelor și a adus-o înapoi la Baba Yaga.

Vrăjitoarea a pregătit un leac puternic din iarba-fiarelor și alte ierburi de leac și i l-a dat lui Mihai să bea. În câteva zile, Mihai s-a vindecat complet și și-a recăpătat sănătatea. Mihai a devenit unul dintre apostolii Babei Yaga și a însoțit-o pe aceasta peste tot. El a spus că adevărata putere a ierbii de leac, nu era în frunzele sale, ci în credința oamenilor în puterea sa de a vindeca. Când oamenii credeau cu adevărat că Iarba de Leac îi va vindeca, atunci puterea vindecătoare a plantei putea fi eliberată.

**Premiul III, Huiban Daria Elena,
Colegiul Economic Ion Ghica din Bacău,
prof. coord. Soisun Raluca Miruna**

“Vrăjitoarea a pregătit un leac puternic din iarba-fiarelor și alte ierburi de leac și i l-a dat lui Mihai să bea.”

Foto: Târg de aprilie - pregătiri...pe ultima sută de metri.

IARBA DE LEAC A VIEȚILOR NOASTRE... PREMIUL I - GÂȚU ROBERT ALEXANDRU

"Nu poți trata trupul fără a ține seama de suflet. Plantele fac jumătate, sufletul omului face partea cealaltă"

Cele mai vechi ritualuri și superstiții ale vracilor sunt legate de vindecarea unor boli sau de magie, cu ajutorul ierburilor de leac. Puterile lor vindecătoare și-au păstrat farmecul de-a lungul timpului, iar unele dintre ele te conduc spre o altă lume, făcând adevărate minuni dacă le cunoști puterea și le stăpânești secretele. În tradiția populară, ierburile au puteri magice, pentru vraci sunt comori, aceștia atribuindu-le anumite puteri.

Iarba fiarelor deschide orice lacăt, deși este greu de găsit, deoarece în fiecare an răsare într-un alt loc. "Se crede că se găsește unde a fost un foc multă vreme, pe stâncile ascuțite ale munților sau pe locul unde a fost trăznit un diavol". "Are cap ca și omul și este vie, umblă; nu are rădăcină și frunze, ci numai niște aripi din umeri, coadă și picioare". Mitul acestei plante a fost extins, simbolistica sa eliberând omul și din lanțurile lumii materiale. În realitate, Iarba fiarelor este o plantă medicinală, recomandată de medici sub formă de ceai.

Iarba șarpelui denumită și Ochiul mâtei aduce bogăție, fiind considerată o plantă meliferă. Se găsește pe marginea drumurilor, pe pajiști, medicii recomandând-o pentru tratarea anemiei, diareei, surmenajului, durerilor de dinți, eczemelor. Este planta care închide rănile și rănile sufletești. Florile cu parfum greu, plantele cu otrăvuri ascunse au avut întotdeauna un leac, o putere magică. Multe dintre ierburile

magice își pierd proprietatea dacă nu sunt culese la timpul potrivit sau dacă sunt folosite de neștiutori. De obicei, aceste flori de leac se culeg în zori, înainte de răsăritul soarelui.

Mătrăguna, tătăneasa, cucuta sunt ierburi otrăvitoare înzestrate cu puteri magice. Vracii cu multă experiență nu se fereau să le folosească pentru deochi, farmece sau vindecarea unor boli. Magia lor presupune un ritual privind culesul, uscarea, păstrarea într-un loc curat și sfințit.

Pe 24 iunie se sărbătoresc Sânzienele. Tinerii culeg florile de Sânziene-florile iubirii și le fac buchete pe care fetele le așază seara sub pernă, pentru a le apărea în vis ursitul, sau le fac cunună pe care le poartă pe creștet tinerii pentru a dăinui veșnic iubirea.

Busuiocul—floarea inimii, considerat în mitul religios ca fiind răsărit din lacrimile Sfintei Maria, folosit pentru a se face Agheazma.

Este asociată cu dragostea și sănătatea, credincioșii păstrează crenguțe de busuioc la icoane, fetele purtând flori în păr sau la brâu pentru a ademini băieții atunci când merg la horă. Cu aghiazmă și busuioc se stropesc mormintele de Bobotează pentru purificarea celor adormiți. Dimineața, evlavioșii beau pe nemâncate, aghiazmă pentru sănătatea și frumusețea sufletului. Naturaliștii recomandă ceaiul de busuioc și cimbru pentru tratarea tusei.

Așadar, există multe ierburi, cunoscute și necunoscute, care ne pot proteja în lupta cu dușmanii, care ne determină să credem în magia lor, odată cu puterea lor, denenind și noi adevărați vraci!

Bibliografie:

Adrian Bucurescu, *Iarba Fiarelor*, EpochTimes-Romania, 2012.

Cornel Dan Niculae *Leacuri si remedii magice din Carpati. Magia si fiintele fantastice din arhaicul romanesc*, 2011.

Premiul I, Gâțu Robert Alexandru, Școala Gimnazială Grozești, Iași, prof.coord. Maria Mihalache

Foto: Târg de aprilie– aspecte relevante din timpul pregătirii târgului.

"Cele mai vechi ritualuri și superstiții ale vracilor sunt legate de vindecarea unor boli sau de magie, cu ajutorul ierburilor de leac. Puterile lor vindecătoare și-au păstrat farmecul de-a lungul timpului..."

"Mătrăguna, tătăneasa, cucuta sunt ierburi otrăvitoare înzestrate cu puteri magice. Vracii cu multă experiență nu se fereau să le folosească..."

IARBA DE LEAC A VIETILOR NOASTRE PREMIUL II– LIȚOI FLORENTINA

Descântecul băiatului fermecat

Flori de tei, busuioc de împărat,
Floarea-soarelui și grâu purtat,
Păr de zână dintr-o lalea furat.
Acum vă amestec, vă răsucesc și vă șoptesc
Pe dânsul să-l descotorosesc
De blestemul urât și de mincinoși purtat
Ce de la o prințesă a fost luat.
Vă adaug puțină magie
Ca să-mi iasă treaba bine.
Două fire de iarba fiarelor
Ca să fugă răul dușmanilor.
Cimbrișor sărutat
De râul învolburat,
Zi-mi dacă vreo vrăjitoare
A strigat în gura mare
Iar pe acest băiat
Să-l fi furat
De frumusețea ce o poartă
Fiecare împărat.
Toporaș poznaș,
Cu gâtul mov și paltonaș,
Intră-n cazan
Și fă-mi trei piruete
Ca tânărul să se vindece mai repede.
Dragă crin din miază-noapte,
Treci și tu, te rog, la fapte,
Du-te și pupă-l pe obraz,
Dar să nu faci mare haz!
Bunghișori albișori
Cu petale-n trei culori,
Amestecați-vă și voi pe lângă florile împără-
tesei
Dar nu vă certați cu trandafirii ducesei!
Ierburi magice, ierburi de leac,
Eu pe toate vă împac,
Vă așez în sus și-n jos
Ca poțiunea să iasă frumos.
Prințule, draguțule,
Du-te la fata ce mințile ți le-a luat!
Eu vraja vrăciului de la castel am destrămat,
Faima înapoi ți-am dat
Iar tu, în regatul tău în secunda doi ai plecat!
PAC-PAC si-n rege te-am transformat!

*“Vă adaug puțină
magie*

*Ca să-mi iasă treaba
bine.”*

*“Amestecați-vă și voi
pe lângă florile
împărătesei*

*Dar nu vă certați cu
trandafirii ducesei!”*

**Premiul II, Lițoi Florentina-Ana-Maria
Clasa a VII-a, Școala Gimnazială Pârjol
Prof.coord. Bejan Claudia**

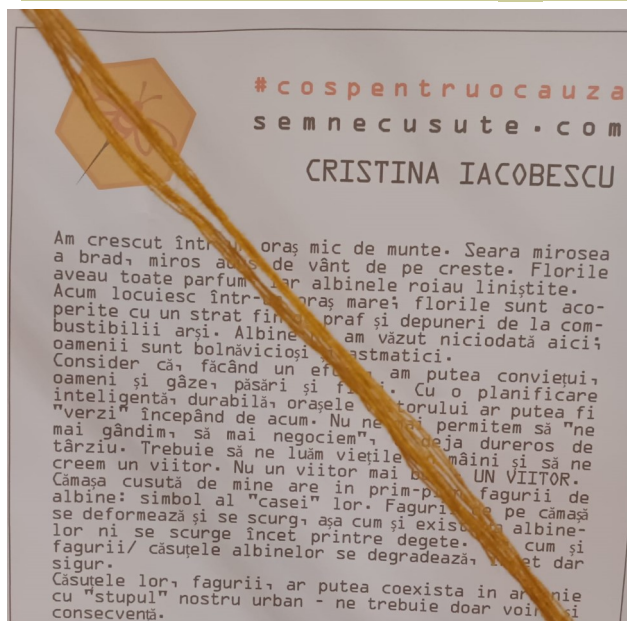

Foto: Târgul de aprilie—aspecte din timpul
pregătirii târgului

Foto: Târgul de aprilie—aspecte din timpul
pregătirii târgului

EXPOZIȚIE MANIFEST LA VISCRI LUMEA DE PE IE

În iulie 2023 am ajuns în Viscri, la casa regelui Charles. Într-una din clădiri era organizată o expoziție-manifest: sub titlul "Cos pentru o cauză—semne cusute", erau expuse câteva zeci de ii, însoțite de texte scurte. "În lumea pe care mi-o doresc nu există formă de viață mică și neînsemnată, specie mai mult sau mai puțin evoluată" (Ioana Corduneanu) "Cămașa cusută de mine are în prim-plan fagurii de albine: simbol al casei lor. Fagurii de pe cămașă se deformează și se scurg, așa cum și existența albinelor se degradează, încet dar sigur." (Cristina Iacobescu)

Scurte și relevante, textele sunt o invitație la reflexie: asupra locului nostru în lume, asupra locului nostru între celelalte ființe vii, asupra dreptului tuturor ființelor la viață și a schimbărilor climatice care pun în pericol viața pe terra. "Cos pentru că tata iubea albinele." (Ionela Horga) este o mărturisire emoționantă prin simplitatea ei. Pentru că ia nu este doar un obiect de vestimentație frumos, ci modul în care meșterii populari înveșnesc în semne cusute o întreagă lume vegetală și animală, antropomorfizată. Sper că acest univers se va păstra și altfel decât pe ii. (Prof. Paiu Anamaria)

"Am crescut într-un oraș mic de munte. Seara mirosea a brad, miros adus de vânt de pe creste..."

"Căsuțele lor, fagurii, ar putea exista în armonie cu stupul nostrum urban—ne trebuie doar voință și consecvență."

“Felix auzea de la părinții și frații lui mai mari, adesea, despre cum diferența dintre cei doi capi ai satului era că unul folosea ierburile magice, iar celălalt transforma direct natura umană prin magie.”

“Felix deschise gura parcă să mai spună ceva, dar nimic nu ieși. Așadar clătină încă o dată din cap, trase adânc aer în piept, și o zbughi înapoi către casă cu speranța că nu avea să ajungă prea târziu.”

IARBA DE LEAC A VIEȚILOR NOASTRE PREMIUL II– CHIRIȚĂ DENISA

Iarba de leac a vieților noastre

(poveste)

Felix o găsea pe doftoroaie din cale afară de înspăimântătoare. Vrajitoarea, soră cu vraciul satului, spre deosebire de fratele ei, utiliza altfel de mijloace pentru a-și aduce contribuția în comunitate.

Felix auzea de la părinții și frații lui mai mari, adesea, despre cum diferența dintre cei doi capi ai satului era că unul folosea ierburile magice, iar celălalt transforma direct natura umană prin magie. Dar Felix nu înțelegea care era care pentru că, regăsindu-se acum în coliba doftoroaiei, vedea peste tot agățate din tavan și de-a lungul pereților ierburi de leac, mai ales iarba-fiarelor, motivul vizitei lui și totodată motivul cutei dintre sprâncenele vrājitoarei.

–Mama ta?

–Nu, mama mamei.

–Aha!

Doftoroaia îl cântări o secundă ca să se convingă că nu cumva băiatul era sarcastic, dar când nu reuși să descopere în ochii lui altceva decât o nerăbdare panicată, își trase nasul și începu să dezlege câteva mănunchiuri din planta aceea blestemată.

–Când a început boala să-și arate semnele? întrebă ea cu glasul ca de șmirghel, încă întoarsă cu spatele.

–Aseară. Mama spune că-i e teamă să nu se molipsească și surorile mele.

–Aha!

Femeia se întoarse la el, cu mănunchiul de buruieni uscate strânse în pumn. Avea și ea urmele bolii pe pielea încrețită – pete de un alb lăptos care-i pătau tenul cafeiniu. Felix era convins că femeia aceea fusese cu adevărat superbă odinioară.

–Ține-le pe fete departe de bunică

până când i se termină tratamentul. Nu va fi ceva plăcut. Dacă și ele se îmbolnăvesc, administrează-le doză dublă. Pătımirea e mai agresivă cu cât trupul e mai zdravăn. Și tu, băiat sau nu, tot poți da beteșugul mai departe, chiar dacă nu îi suferi ponoasele. Așa că vezi ce faci!

Îl scrută iarăși, lăsând liniștea aceea apăsătoare să-l sufocă câteva momente înainte să-i întindă planta.

–Du-te. Te aștept mâine cu plata.

Felix încuviință și dădu să plece, dar se întoarse în prag și, cu hotărâre în glas, îi spuse doftoroaiei:

–Îți mulțumesc. Pentru leac.

Vrājitoarea pufni amar, trecându-și absentă degetele noduroase peste petele albe de pe față.

–Da... Iarba de leac a vieților noastre...

Felix deschise gura parcă să mai spună ceva, dar nimic nu ieși. Așadar clătină încă o dată din cap, trase adânc aer în piept, și o zbughi înapoi către casă cu speranța că nu avea să ajungă prea târziu.

Premiul II, Chiriță Denisa, Școala Gimnazială „Ion Luca”, structură a Liceului Tehnologic „Dumitru Mangeron”, Bacău, prof. coord. Popa Monica Daniela

Foto:
Târg de
aprilie—
pregătiri

IARBA DE LEAC A VIEȚILOR NOASTRE PREMIUL III – DOBREA EMANUELA

DESCÂNTEC DE DEOCHI

Fată dalbă
Cu fața albă,
Spre cer zboară
Ca o piatră ușoară.
Trei picături,
Prin trei crăpături,
Să ajungă la inima lui.
Cine va bea lapte, se va îndulci,
Cine va bea vin, se va îmbăta,
Iar cine va bea venin, va crăpa.
Să-i crape ochii celui care te-a deocheat
Și la tine nu s-a uitat.
Iar tu, (nume de botez), rămâi curată
La față, luminată,
Ca de la Dumnezeu lăsată,
Ca spuma de mare,
Ca raza de soare.

Fugi deochi
Dintre ochi,
Cum se sting tăciunii
Din focul sobii.
Fugi deochi
Din urechi
Ca iarba-fiarelor
Din adâncul pietrelor.
În loc să răsără
Un tânăr cu mustăcioară,
La suflet curat,
Să-ți fie bărbat.
Descântecul meu
Leac de la Dumnezeu!

DESCÂNTECUL este o poezie sau un cântec ce face parte din lirica populară și care conține o formulă magică pentru a vindeca o persoană deocheată. Prin rostirea lui de către o bătrână necăsătorită, vor fi alungate duhurile rele, necazurile care s-au abatut asupra unei fete. Vrăjitoarea va pune mâna pe capul fetei deocheate, va rosti descântecul de șapte ori, scuipând-o după fiecare formulă apoi va stropi fata cu apă miraculoasă din iarbă de leac. În mână va avea un talisman făcut din boabe de fasole ce simbolizează norocul. Fata va pătrunde în lumea magiei, prin puterea doftoroaiei și dacă descântecul este cu leac, îi va apărea în față un chip de băiat după imaginația sa.

DOBREA EMANUELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GROZEȘTI, CLASA A VIII-A
COORDONATOR: Prof. MARIA MIHALACHE

*”Fată dalbă
Cu fața albă,
Spre cer zboară
Ca o piatră ușoară.”*

*“DESCÂNTECUL
este o poezie sau
un cântec ce face
parte din lirica
populară și care
conține o formulă
magică pentru a
vindeca o persoană
deocheată.”*

*“Orfelia, una
dintre cele mai
bune vrăjitoare,
vindecătoarea
suspînului, îmi va fi
alături ...”*

*“A doua zi voi chema o
doftoroaie în vârstă
pentru a-mi masa
măinile și picioarele cu
pulbere de trandafiri
roșii...”*

IARBA DE LEAC A VIEȚILOR NOASTRE MENȚIUNE— ȘOLOMONEA TEODORA

Descântec de purificare

Încercând să-mi vindec rana sufletului trădat de atât de multă ură, simt deja că o să cedez, dar ceva mă îndeamnă să nu o fac.

Orfelia, una dintre cele mai bune vrăjitoare, vindecătoarea suspînului, îmi va fi alături. Ea mi-a fost îndrumătoare de la început, ea mă va ajuta să pregătesc poțiunea binelui. Borcanul meu din odaia de mult uitată are un ac, piper și sare ce mă vor apăra de spirite, ierburi magice și un fir roșu de ață.

Calfa mea mă va ajuta, ea va merge în ținutul macilor pentru a-mi aduce iarba fiarelor. După zile bune o obțin, înainte de a o adăuga, ierburi de leac voi avea. Sigilez borcanul și picur ceară de lumânare și-l purific în odaie.

*Viață, viață, ce-mi faci mie
Apără-mă, ai milă, alungă spiritele rele
Și salvează-mă de ele!
Și încuie-le și străpunge-le
Durerea și suferința ce-or lăsa
Să se sfarme în urma sa!
Dă-le să care numai greutăți și doruri în
spinare*

*Asemenea greului ce-l duc
De nu știu unde să apuc.
Dă-i ceva și celui ce m-a trădat:
Să care ace și să calce în potloage,
Să n-aibă parte de iubire, de liniște
Așa cum n-am avut nici eu.
Dorul să-l poarte mereu cu el
Și să plângă, să suspine
Așa cum am plâns și eu.
Trandafirii, crini și negri spini,
Scrisori magice și albastre sfeșnice.
Ieder ce-ți vor acoperi fețele.
Clepsidre ce-ți vor scrige
Momentele din viitor.
Durere, durere
Suferințe, durere!*

Mă purific o dată cu poțiunea din borcan și camera o încui.

A doua zi voi chema o doftoroaie în vârstă pentru a-mi masa mâinile și picioarele cu pulbere de trandafiri roșii, deoarece mă voi simți eliberată de toate grijile ce le-am purtat.

**Mențiune, Șolomonea Teodora,
Clasa a VII-a, Școala Gimnazială Pârjol,
prof. coord. Bejan Claudia**

Foto: Paiu Anamaria (aspecte activitate desfășurată la C.M. Iulian Antonescu)

Foto: Paiu Anamaria (aspecte activitate desfășurată la C.M. Iulian Antonescu)

Foto: Paiu Anamaria (aspecte activitate desfășurată la C.M. Iulian Antonescu)

Foto: Paiu Anamaria (aspecte activitate desfășurată la C.M. Iulian Antonescu)

IARBA DE LEAC A VIEȚILOR NOASTRE MENȚIUNE— ROȘCA ANDREEA

Iarba de leac a vieților noastre (poveste)

Îmi făcea o deosebită neplăcere să mă aflu în slujba Doftoroaiei. Femeia avea o fascinație sadică pentru misiunile sinucigașe prin care, de voie, de nevoie, îi procuram buruienile necesare ritualurilor ei bolnave.

Ironie, ierburile de leac pe care mă constrângea să i le procur erau utilizate pentru orice altceva cu excepția tămăduirii, fapt recunoscut, din nefericire, de prea puțini dintre consătenii noștri.

Juniper era un sătuc întins, cu locușele sărăcicioase, răsfirate de-a lungul unei păduri prea întunecate și cu o reputație prea înspăimântătoare ca să ne bucurăm de prea mulți vizitatori. Povestea care ținea la distanță majoritatea străinilor era aceea a vrăjitoarei însetate de sânge care se dădea drept vraci ca să-și ademenească victimele disperate.

Adevărul era că regele și regina interzisese cu mult timp în urmă magia în regat, dar moartea iminentă care păștea orice nefericit care se avânta în pădurea noastră, ținea la distanță soldații Coroanei destul cât să-și facă Doftoroaia mendrele.

Acum, treaba mea era să mă strecur dincolo de desișul pădurii, în apropierea taberei militare care se stabilise, cu nici o săptămână în urmă, chiar pe pajiștea preferată a vrăjitoarei. Ierburile magice care creșteau acolo erau motivul principal pentru care sătucul nostru supraviețuia cu prețul victimelor Doftoroaiei. Pământul hrănea flora cu sufletele acelor îngropați sub mușchiul pădurii, iar stăpâna mea cu porniri mortale se dovedea a fi singura care înțelegea cum funcționează procesul.

Chiar lângă cortul cel mai izolat, un mănunchi de iarba-fiarelor se clătina îmbătat de briza ușoară din pajiște.

Iarba-fiarelor era ustensila preferată a vrăjitoarei. Femeia trăncănea adesea despre abilitatea plantei de a deschide orice ușă, asta incluzând calea către lumea de apoi. Astfel, spiritele treceau în tărâmul de dincolo, dar trupurile victimelor rămăneau ancorate de ele îndeajuns de mult cât activitatea spiritului să hrănească prin corp pădurea.

Mi se părea o barbarie.

Trebuia să fac rost de ea cât mai curând.

La intrarea cortului, un soldat tânăr stătea aplecat pe iarbă și sculpta migălos

un ciot.

Am blestemat în barbă. Deja simțeam pământul fremătându-mi bolnav pe sub picioare.

Soldatul era frumos. Așa aplecat cum stătea, cu picioarele lungi strânse sub el și cu părul blond și lung atârându-i în față, din expresia lui nu puteam dibui nimic, dar trebuia să mă rog zeilor pădurii că era destul de concentrat la statueta lui ca să mă pot strecura pe lângă el.

Aparent nu m-am rugat destul.

Am reușit să fac trei salturi tăcute către mănunchiul de iarba-fiarelor înainte ca soldatul să țâșnească de la locul lui și să mă imobilizeze la pământ. O clipă mai târziu, ochii lui albaștri și nemiloși se holbau dezgustați la mine.

Pădurea plângea muribundă lângă mine... și eu voiam să plâng.

—Te rog, am implorat, moare!

Ochii mi-au alunecat pe urechile lui ascuțite, atât de asemănătoare cu ale mele. *Ce caută un elf în armata uzurpatorului aceluia ucigaș de zâne?*

—Moare, am suspinat, neștiind dacă îmi permiteam să sper. Te rog! Știu că o simți și tu. Știu că o simți ofilindu-se și te ofilești și tu cu ea! Am nevoie de ierburile alea! Te rog!

Uram să mă aflu în slujba Doftoroaiei. Uram să-i adun victimele pierdute pe potecile de nedescălcit ale pădurii noastre *vii*. Dar aș fi sacrificat încă o infinitate de oameni ofiliți pe dinăuntru pentru a-mi mai vedea încă o dată pădurea înflorită.

Iarba-fiarelor devenise acum iarba de leac a vieților noastre. Aveam nevoie de ea ca să-mi salvez casa și poporul. Aveam nevoie de ea ca să nu ne ofilim cu toții.

—Te rog! am implorat, renunțând să mă mai zbat în strânsoarea lui și cu lacrimi-le bălându-mi în ochi.

Ceva scăpăra în privirea lui, o umbră de nesiguranță, și presiunea de pe încheieturi parcă mai slăbi.

Aveam să implor până mă vedeam cu planta între degete. Aveam să implor și apoi aveam să îl omor.

Și atunci pădurea mea se va fi trezit la viață.

Mențiune, Roșca Andreea, Școala Gimnazială „Ion Luca”, structură a Liceului Tehnologic „Dumitru Mangeron”, Bacău, Clasa a VIII-a, prof. coord. Popa Monica Daniela

“Îmi făcea o deosebită neplăcere să mă aflu în slujba Doftoroaiei.

Femeia avea o fascinație sadică pentru misiunile sinucigașe prin care, de voie, de nevoie...”

“Uram să mă aflu în slujba Doftoroaiei.

Uram să-i adun victimele pierdute pe potecile de nedescălcit ale pădurii ...”

“Aștept cu nerăbdare ziua când vom sta alături, unindu-ne rădăcinile în pământ.”

“Nu ți-am scris pentru că nu am putut trimite scrisorile, deoarece omida a trecut în etapa sa de cristalizare, așa că a trebuit să rog pe altcineva, care poate să livreze scrisori din când în când.”

DARURILE LUI MAI - UN TABLOU

Foto: Paiu Anamaria

Pretextul ediției a patra a proiectului **Literatură și gastronomie**, cu subtitlul, în acest an, **Ierburi de leac, ierburi uitate...**, este un tablou care stă agățat deasupra patului, în dormitorul meu.

E un cadou pe care l-a lucrat mama mea pentru soțul meu. Ea obișnuiește, după ce îl înămează, să noteze pe verso perioada în care l-a lucrat și câteva rânduri pentru cel căruia îl dăruiește. Și acesta are o dedicație, pe care însă o voi trece sub tăcere. O să vă spun doar povestea din tablou, așa cum am înțeles-o eu, după ce m-am întrebat o perioadă ce plante sunt cele pe care le văd...

Trecem ușor peste imagini. Am zice, simplu: un coș cu flori și cireșe. Doar că o analiză mai atentă a conținutului acestui coș, din acest tablou care se numește "Darurile lui mai", mi-a dezvăluit că darurile nu sunt doar fructele și frumusețea florilor, cum am crezut la început. Ce plante văd? Macii au fost ușor de recunoscut. Sunt apoi flori de păducel, pe care le-am cunoscut pentru că stau grupate, mici, albe și pentru că le văd des în luna lui mai, pe dealurile din apropierea casei. Florile albastre sunt flori de in. Nu ar putea fi cicoare, pentru că cicoarea înflorește mai târziu, în timpul verii și nu are petalele atât de bine delimitate... Florile galbene sunt coreopsis, pentru că în tablou se observă bine că petalele, la bază, sunt roșii. Cele roz sunt flori de țințaură. Apoi sunt lujeri de hamei, câțiva ciucurași de iarbă pe care nu i-am putut identifica și margarete. La baza coșului, împrăștiate, stau cireșele.

Macul are semnificații dintre cele mai variate: vindecători ai rănilor din dragoste, floarea dragostei pasionale, simbolizează frumusețea celui căruia îi este dăruit. Considerat esențial pentru recoltă de vechii greci și romani, macul este utilizat încă din antichitate ca analge-

zic. Macul este soporific, deși, prin conținutul natural de opiu natural pe care îl conțin capsulele și semințele este o plantă controversată, motiv pentru care se consumă în cantități mici.

Țințaura este o plantă medicinală care stimulează digestia, scade febra, este un deparazitant natural, este bună pentru balonare. În limbaj popular mai este numită și fierea pământului, potroacă, cintoaie, frigori...

Florile de păducel protejează sănătatea inimii, mențin în limite normale tensiunea arterială și ritmul cardiac, au efect antioxidant.

Coreopsis, Frumușica sau Lipscănoaie se folosește încă pentru a face un colorant roșu-mahon pentru fire; până la introducerea cafelei planta se utiliza pentru a face o băutură fierbinte, pe care o consumau femeile, dacă doreau un copil de sex feminin.

Hameiul are efecte antioxidante, ameliorează simptomele menopauzei și sindromul premenstrual, are proprietăți antimicrobiene și antivirale.

Cireșele conțin magneziu, mangan, cupru, potasiu, fier...au beneficii antiinflamatorii, anticancerigene, previn îmbătrânirea.

Semințele de in sunt o sursă bună de fibre naturale și acizi grași omega-3...

Singura plantă fără proprietăți medicinale din acest tablou este margareta: floare care a fost asociată, de-a lungul timpului, cu imaginea lui Isus Hristos, pentru că poartă coroană...este, de fapt, o floare dublă: un rând de flori mici, galbene, înconjurată de petale albe.

"Darurile lui mai" este o urare care a reunit, în mod miraculos, toate gândurile de bine ale mamei mele, notate, parțial, și în dedicația de pe verso. **Prof. Paiu Anamaria**

A FI, A CITI...

FOTORECENZIE- MAGIA LUI BRIAR, TAMORA PIERCE

Magia lui Briar este o carte minunată, dedicată copiilor și adolescenților, plină de farmec și vrăjitorii, în care suspansul și compasiunea sunt două piese importante. Am ales acest volum și îl recomand deoarece întâmpările se schimbă precum minutele într-o oră. Capitolele sunt scurte, ușor de citit și au continuitate. Cartea este compusă din informații și umor. Pe lângă astea, în carte există multe elemente semnificative, specifice tematicii acestui concurs, precum rădăcinile de plante, hakkanul, șofranul, etc.

Am ales ca **rădăcinile de plante** să fie primul element deoarece acesta era modul personajelor de a comunica. Prin atingerea rădăcinilor unei plante, Briar și celelalte personaje-magi își puteau uni gândurile.

Al doilea element este **shakkanul**, copacul magic care oferă putere.

Shakkanul este ajutorul lui Briar în încercarea sa de a o aduce înapoi în lumea celor vii pe Rosethorn, profesoara sa.

În cele din urmă, am ales **șofranul**. O floare extraordinară de frumoasă, preferata lui Rosethorn. Această floare îl ajută pe Briar să își găsească profesoara în Tărâmul Umbrelor. În mod special, șofranul este o floare deosebit de frumoasă.

Recomand această carte în special copiilor. E plină de suspans și compasiune. Când totul pare frumos, lucrurile iau o întorsătură drastică. Eu am adăugat această carte în „Top 10 cărți preferate”.

Premiul II, Benchea Anastasia-Amanda, Colegiul Economic Ion Ghica din Bacău,
Prof.coord. Stan Claudia

“Magia lui Briar este o carte minunată, dedicată copiilor și adolescenților, plină de farmec și vrăjitorii...”

“Shakkanul este ajutorul lui Briar în încercarea sa de a o aduce înapoi în lumea celor vii pe Rosethorn, profesoara sa....”

“În colaj am decis să utilizez următoarele elemente cu valoare simbolică: Ceaiul...”

“De asemenea, am surprins în fotorecenzia mea ceremonialul ceaiului...”

A FI, A CITI... FOTORECENZIE – MAITREYI, MIRCEA ELIADE

Am ales cartea *Maitreyi* de Mircea Eliade pentru că mi-au plăcut recenziile citite și, după primele pagini răsfoite, am fost încântată de modul de exprimare al autorului, care este original și inedit.

În colaj am decis să utilizez următoarele elemente cu valoare simbolică: **Ceaiul**, deoarece atunci este momentul când Allan o vede pe Maitreyi mai îndeaproape. Cei doi s-au întâlnit în apropierea Crăciunului, iar Allan o văzu urâtă pe Maitreyi la început. A doua întâlnire fu în casa tatălui lui Maitreyi, deoarece prietenul său dorea să scrie o carte asupra Indiei, iar tatăl acesteia îl putea ajuta cu informații esențiale. Allan spuse că ceaiul era plin de surprize, deoarece făcuse cunoștință cu toți membrii familiei Sen. După ce Allan o privește pe Maitreyi mai îndeaproape, constată că fata este frumoasă, iar când îi aude râsul în curte, acesta se simte „vrăjit”. **Florile de glicină**, pentru că îi sunt oferite lui Allan, de către

Maitreyi, prima i-o oferă în timpul unei ore de franceză (care a fost înnodat cu firul de păr al lui Maitreyi), iar un buchet i-l oferise după seara logodnei lor. De asemenea, am surprins în fotorecenzia mea **ceremonialul ceaiului**, deoarece este un obicei zilnic într-o casă indiană, dar ceaiul mai este oferit și oricărei persoane care pășește pragul casei acestora. Înainte ca Allan să fie dat afară din casa Bhowanipore, doamna Sen, mama lui Maitreyi, îi oferă tânărului o ceașcă cu ceai, repetând „Ia-ți ceaiul”.

Nu în ultimul rând, am ales imaginea sugestivă a **scrisorilor**, pentru că după despărțirea celor doi îndrăgostiți, Maitreyi îi trimite bilete și scrisori lui Allan, dar tânărul refuza să le deschidă, iar atunci se rupe definitiv legătura dintre cei doi.

Premiul II, Cernat Oana, Colegiul Economic

A FI, A CITI...

FOTORECENZIE – O ISTORIE SECRETĂ A ȚĂRII VAMPIRILOR
CARTEA PRICOLICIULUI, ADINA POPESCU

O istorie secretă a Țării Vampirilor. Cartea pricoliciului

Cartea pricoliciului, publicată de Adina Popescu în anul 2015, reprezintă cel dintâi volum al trilogiei fantastice *O istorie secretă a Țării Vampirilor*. E o serie ce își propune să salveze mituri și personaje sortite să dispară dacă nu sunt povestite. Astfel prin intermediul personajelor fantastice precum Greuceanu, Pipăruș Petru, Sfânta Miercuri, Ileana Cosânzeana, zmeul Tase, scriitoarea dorește să readucă lectorul în planul copilăriei și să stârneasce emoții intense. Opera literară se concentrează asupra unei ființe fabuloase, Pricoliciul, ce în mitologia românească este asociat cu un duh malefic, capabil să se metamorfozeze în diverse animale. Acțiunea prezintă drumul anevoios pe care îl străbate acesta după ce își părăsește Grotă. Fără să știe cine este și care este menirea lui pornește la drum și ajunge să fie implicat în poveștile altora ca agent al Binelui. În timpul călătoriei îl întâlnește pe domnul Ar

(Archibald), un trimis al Conglomeratului Țărilor cu Roșii Palide, care are rolul de a raporta neregulile din basmele pe care le întâlnește. Basmele au concretețe, prin ființarea personajelor care le populează și prin redimensionarea lor în lumea modernă. *Cartea pricoliciului* se concentrează asupra interacțiunii dintre cele două personaje ilustrându-le atât parcursul cât și devenirea.

Citind fiecare pagină am reușit să descopăr un univers ficțional pe care scriitoarea l-a conturat cu multă emoție și creativitate.

Recomand această carte atât pentru modul modern în care sunt prezentate cititorului personaje de basme vechi, cât și pentru originalitatea cu care lumea de astăzi a fost oglindită în tipare fabuloase.

Premiul II, Coman Isabela, clasa a X-a D, Colegiul Economic Ion Ghica din Bacău, prof. coord. Andrei Ionela

“Cartea pricoliciului, publicată de Adina Popescu în anul 2015, reprezintă cel dintâi volum al trilogiei fantastice O istorie secretă a Țării Vampirilor.”

“...Pricoliciul, ce în mitologia românească este asociat cu un duh malefic, capabil să se metamorfozeze în diverse animale...”

*“Muñoz Ryan
îmbină cu ușurință
momentele istorice
cu dorința de
supraviețuire a
unei familii,
învățându-ne
totodată cuvinte în
spaniolă și
obiceiuri
mexicane.”*

*“Am preferat
această carte și
pentru faptul că m-
am gândit că și alte
persoane ar fi
interesate să afle
anumite lucruri din
ea și aș fi putut să
o prezint la Cercul
de lectură.”*

A FI, A CITI... FOTORECENZIE– TRANDAFIRII DIN MEXIC,

Am ales cartea „*Trandafirii din Mexic*”, de Pam Muñoz Ryan, deoarece mi-a atras atenția o recenzie găsită pe internet și apărută în revista Publishers Weekly: „Muñoz Ryan îmbină cu ușurință momentele istorice cu dorința de supraviețuire a unei familii, învățându-ne totodată cuvinte în spaniolă și obiceiuri mexicane”. Informația m-a făcut să aleg cartea, pentru că mi-a creat interes maxim pentru a afla felul în care familia respectivă reușește să supraviețuiască și am fost curioasă să aflu mai multe despre ea.

Am preferat această carte și pentru faptul că m-am gândit că și alte persoane ar fi interesate să afle anumite lucruri din ea și aș fi putut să o prezint la Cercul de lectură. Pentru a crea **fotorecenzia**, am ales următoarele obiecte: o păpușă de porțelan, ceai de trandafiri, struguri, trandafiri uscați și migdale.

Am ales o păpușă de porțelan deoarece în text ni se prezintă faptul că Esperanza avea multe păpuși de porțelan, ceaiul de trandafiri a fost ales din secvența „O s-o roage pe Hortensia să-i facă ceai de trandafiri.” (extrasă din capitolul 2, p. 41). Strugurii au fost aleși din secvența „Ciorchinii de struguri atârnau greu pe viță, gata de cules.” (extrasă din capitolul 1, p.16), în timp ce trandafirii uscați devin o legătură, un arc în timp cu personajul Papa: „Trandafirii aceia îl cunoscuseră pe Papa...” (extras din capitolul 2, p. 41); migdalele au fost alese de mine pentru că aceste semințe nutritive, extrem de sănătoase, cu numeroase proprietăți benefice pentru organism, constituie titlul capitolului 7.

**Premiul II, Piticar Alisia Maria,
Colegiul Economic Ion Ghica din Bacău,
prof.coord. Stan Claudia**

A FI, A CITI... FOTORECENZIE RĂZBOIUL SOLOMONARILOR, MONI STĂNILĂ

Moni Stănilă este o autoare româncă, născută în Tomești, jud. Timiș. A studiat teologie ortodoxă în Timiș și Sibiu. Din 2010 s-a stabilit la Chișinău, unde este editorial la ziarul „Timpul de dimineață”. A publicat numeroase jurnale de convertire, volume de poezii și romane. O mare parte din poemele sale au fost traduse în diferite limbi.

Cartea „Războiul solomonarilor” a apărut în 2018 la editura Polirom în Colecția Junior. Cartea este o oglindire unică și fascinantă a credințelor și mitologiei românești. Povestea dezvăluie legendele sânzienelor, ielelor, a Sfântului Ilie și a altor caractere misterioase, specifice mitologiei românești.

Lumea străveche este împărțită în două tabere: pe de o parte, coloniile în care se află oamenii obișnuiți și solomonarii, iar pe de altă parte, universul aparține ființelor misterioase. Pădurea Întunecată găzduiește ființe neobișnuite, cum ar fi pitici, vrăjitoare, balauri, zâne, iele etc. Dincolo de ea se află Bezna îngrozitoare. Stabilitatea dintre cele două tabere este susținută de către solomonari, dar nu pentru mult timp. Disputa

dintre bine și rău atinge circumstanțe cutremurătoare. Forțele binelui, reprezentate de către solomonari, îl au în frunte pe Solomonarul Ilie, iar, de cealaltă parte, se află forțele răului, adică solomonarii răzvrățiți, conduși de Sathanasie.

Protagoistul acestei povești este Ionuț, nepotul solomonarului Ilie, crescut sub protecția acestuia. Băiatul nu este un războinic și nici nu știe să folosească o sabie, însă acesta stăpânește arta de a povesti. Magia ei îl ajută să își facă prieteni prețioși, care îl pot salva și îndruma în situații terifiante. Tânărul pășește în acest război într-un moment delicat al forțelor pozitive, conducând oamenii spre calea Binelui.

Această carte m-a surprins prin originalitatea ei, stilul aparte al personajelor, atractivitatea subiectului și stilul caracteristic al eroului. Ionuț nu este un erou tipic, el este cât se poate de simplu, fără puteri magice, forță sau cine știe ce calitate fizică. Mi s-a părut extrem de plăcut cioroiul Onceagain, care are un limbaj colorat, dar și un suflet bun. Acest lucru demonstrează că oamenii pot să își ascundă adevărata personalitate în spatele cuvintelor lor.

“A publicat numeroase jurnale de convertire, volume de poezii și romane. O mare parte din poemele sale au fost traduse în diferite limbi.”

“Protagoistul acestei povești este Ionuț, nepotul solomonarului Ilie, crescut sub protecția acestuia ...”

A FI, A CITI... FOTORECENZIE

RĂZBOIUL SOLOMONARILOR, MONI STĂNILĂ

*“M-a impresionat
bunătatea dragonului
ZoY și sacrificiile pe
care le suporta pentru a
salva și adăposti slugile
înrobite de către cei răi,
fără a atrage atenția
nimănui.”*

*“Pot spune că la
sfârșitul cărții am
simțit nevoia de mai
mult...”*

M-a impresionat bunătatea dragonului ZoY și sacrificiile pe care le suporta pentru a salva și adăposti slugile înrobite de către cei răi, fără a atrage atenția nimănui. Aceste fapte semnifică că și personalitățile foarte retrase pot să colaboreze pentru un scop comun. Cartea evidențiază importanța altruismului, atunci când Ionuț își asumă responsabilitatea grea a capitanului Teodor și a celor doisprezece viteji ai strajii Hotarului, care au fost înșelați de vrăjitoarea Malaverba să devină slugile ei. Acesta nu o face pentru a-și demonstra curajul, ci ca un lucru asumat, arătând că el crede în puterea binelui și are dorința de a ajuta.

Pot spune că la sfârșitul cărții am simțit nevoia de mai mult. Autoarea mi-a lăsat câteva semne de întrebare cum ar fi: Ce s-a întâmplat cu Isidora și Nicolae? Ce le spunea Ionuț celorlalți în timpul războiului? Toate slugile au fost eliberate, într-un final?

Unele subiecte ale cărții ar fi trebuit explicate mai detaliat: Cum s-au împrietenit cei trei pitici, Moț, Năsturel și Găicuță, cu războinica Isidora. A existat un triumf amoros între Isidora, Nicolae și căpitanul Teodor, pe care autoarea doar l-a menționat la sfârșitul cărții, fără a-l detalia?

Am întâmpinat o problemă în legătură cu felul în care autoarea și-a gestionat timpul în carte. Și nu prin faptul că o zi în pădure putea dura câteva zile sau poate chiar luni. Problema apare din faptul că pe parcursul cărții sunt descrise momentele în care personajele par să parcurgă distanțe diferite de la o țință la alta uneori în doar câteva ore, alteori în câteva zile, fără a fi clar cum au reușit să facă acest lucru.

Faptul că originalitatea cărții este inedită m-a surprins și m-a emoționat pro-

fund. Nu m-am așteptat ca o carte scrisă de un autor român să mă captiveze atât de mult încât să îmi rămână întipărită în minte și suflet. Este o experiență unică și magică care te conectează cu personajele și lumea în care se petrec evenimentele. Sunt mândră că am descoperit această carte și că am avut ocazia să o citesc și să mă las prinsă în magia cărții.

Premiul II, Ștefania Iustina Pleșuvu, Colegiul Economic Ion Ghica din Bacău, prof. coord. Andrei Ionela

Fotorecenzie premiată cu premiul III—Vlasie Sidonia.

**Colegiul Economic Ion Ghica din Bacău
Prof. coord. Andrei Ionela**

IARBA DE LEAC A VIETILOR NOASTRE

Dojană Anisia

*Iarbă de leac, dintr-un alt veac,**Învește-mă, învărtește-mă**În multă magie...**Pentru veșnicie.*

Cum s-a născut povestea?...M-am hotărât să văd lumea, nu așa cum este ci cum ar trebui să fie dacă am fi mai buni, mai curajoși și am crede într-un strop de magie.

Măcar așa, câteva crâmpeie, măcar o țandără de curcubeu. Și cu acest dor am început călătoria în lumea magiei, în căutarea ierburilor de leac, să vindec lumea. Ierburi de leac multe, cu nume mărunte.

Și pornind la drum desculță, prin lumea viselor, m-am întâlnit la poarta de cremene cu doftoroaia Sînzienelor. "La drum lung și întins de vei porni, parcă așa mi-a spus, te prorocesc, să găsești iarbă prieteniei: e magică, rară și se culege cu degetele calde ale sufletului. Dacă o găsești vei salva și lumea ta și lumea noastră." Menire grea, dar sfat bun, la drum de seară.

Parcă nu mai eram singură. O văjitoare cu coif țuguiaț îmi ieși în întâmpinare cu un fir de iarbă șarpelui. Ea aduce bogăție celui care o culege, iar celui care o înghite îi dă posibilitatea de a vedea viitorul altora, prin simpla atingere. Să o iau, nu darul era greu de dus, ci ispita prea mare. Și drumul, parcă, în vis, se făcea mai lung. O ploaie subțire, a început parcă să-mi danseze în față cu picioare lungi de argint.

Un vrac cu barbă argintie, îmi întinse dintr-un cufăr care se deschisese cu un oftat o mică mutulică. "Se culege numai descântată, musai înainte de Rusalii, pe lună plină, niciodată cu mâna stângă, nu se taie cu

fier, ci se sapă și se smulge din pământ, iar înainte de culegere se varsă pe ea un pahar de vin roșu", parcă mi-a spus. "Dacă nu-i cânti, dacă n-o alinți, planta se va usca și

Foto: Paiu Anamaria—Ierburi de leac...

calea nu ți-o va arăta. Și iarbă prieteniei nu o vei avea și nici lumea nu o vei salva." Darurile erau prețioase, dar eram eu pregătită să le folosesc puterile pentru a găsi ceea ce căutam? O mână uscățivă mirosind a busuioc, mă atinse lin peste obraz. Parcă în vis mâna vorbea. "Ai nevoie de iarbă fiarelor. Dar fii atentă. Este o iarbă rară, care a luat ființă din picăturile de sânge căzute pe pământ din buricul lui Iisus răstignit. E vie, la fel ca oricare ființă umană, și are un cap ca o perlă. E de culoare aurie, argintie, roșie sau neagră. În timpul nopții luminează ca focul, dar după răsăritul soarelui e verde, la fel ca celelalte ierburi. Iarbă fiarelor are forma unei inimi,

"Cum s-a născut povestea?...M-am hotărât să văd lumea, nu așa cum este ci cum ar trebui să fie dacă am fi mai buni, mai curajoși și am crede într-un strop de magie."

"O mână uscățivă mirosind a busuioc, mă atinse lin peste obraz."

*“Visul se torcea
singur mai
departe...”*

EU ȘI IARBA DE LEAC A VIETILOR NOASTRE

(continuare din pagina 31)

însă nu are nici frunze, nici rădăcini și este subțire cât un fir de păr. Se găsește în apropierea lacurilor, în zonele mlăștinoase, pe o piatră sau acolo unde vreun diavol și-a găsit moartea, fiind lovit de fulger. Ea mai crește și pe pajiște, însă numai o dată la 9 ani în același loc. Dacă o vei găsi, vei înțelege limba animalelor, a plantelor, a păsărilor și vei avea puteri supranaturale. Dar poți obliga animalele sau păsările să ți-o aducă. Închide puii unui arici, jder, ciocănitoare sau grangur.” Și șoapta se stinse.

Visul se torcea singur mai departe. Am pornit pe drumul visului, tot mai departe. Să schimb lumea... aveam sfaturi, dar trebuia să mă schimb pe mine. Să învăț, să prețuiesc bunătatea, sănătatea, fericirea și iubirea de oameni.

De pe o buturugă o vrăjitoare pocni din degete și un fuior de fum s-a transformat repede într-o carte care respira ușor. Tu ai în tine iarna prieteniei. Noi doar ți-am arătat drumul.

Și drumul nou de vei urma, cu noi și cu magia ta,

***Lumea în bine vei schimba,
Iarba fiarelor te va ajuta...
Și noi dar și magia ta.***

Premiul I, Dojană Anisia, Colegiul Național "Spiru Haret", Tecuci, prof.coord. Gavrilă Dorica

*“De pe o buturugă o
vrăjitoare pocni din
degete și un fuior de
fum s-a transformat
repede într-o carte care
respira ușor.”*

Foto: Paiu Anamaria—În laboratorul școlii, pregătind produse pentru activitățile proiectului

Foto: Paiu Anamaria
Elevi ai Colegiului Economic, în laboratorul de Alimentație publică; workshop, parte a proiectului Literatură și gastronomie

IARBA DE LEAC A VIEȚILOR NOASTRE

PRODAN MARIO, prof.coord. Pampa Maria

Cin' mi-ai pus-o în inimă".

În vârf de munte, în pustiu,
Und' stau călugării-n stihiu,
Pomenim că se găsiră
Un călugăr cu inimă.
Al nost monah singur când sta
În orice vreme descânta
Și în a lui singurătate
Iubea o fată de departe.
Dar nu era iubita lui,
N-avea religia dumnealui.
Ea fiind păgână, vrăjitoare,
Mulți îi ziceau: "Ea pe rug moare",
Și el pe piatră supărat stând,
Puteai să-l auzi descântând:
"Iubire lină,
În suflet străină,
Zefirii să bată ,
Să mi te-aducă-n bață
Și când se-nnoară
Să-mi stai în poală
Și când va fi soare
Să-mi ții răcoare!"

Vara în căldura mare,
Călugărul când sta la soare
Și pironit jos de sudoare
Nu se oprea din descântare:
"Iubire lină,
În suflet străină,
Cum cade iarba-n fața cosii,
Cădem și noi în fața sortii,
Cum strânge fânul în căpițe,
Strânge-mă-n a tale brațe,
Cum vârcălește apa-n izvoare,
Tu mă înecă-n sărutare."

Și toamna când oamenii recoltele strâng,
El semne de iubire înapoi nu primea,
Stând culcat pe frunze, singur, timorat,
Supărat fiind nu sta din descântat:
"Iubire lină,
În suflet străină,
Toamna când frunzele cad,
Eu în brațe tot nu-ți cad,
Oamenii recolte-și strâng,
Ochii tăi tot mă resping,
Blestemat fii, n-ai hodină,

Iată iarna a venit
Și singur al nost' iubit
Blestema sau descânta,
Că soarta nu-i ajuta:
"O, iubire lină
În suflet străină,
Cine te-a lăsat
Acolo de-ai intrat
Și gândul mi-ai zburat,
Trupul a secăt.
Când m-ai cotropit
Și mi te-ai făcut iubit
Sau doar eu te iubesc
Și te-afurisesc
Și greu mă muncesc
Cu tine ca patimă
Să te scot din inimă,
Să nu mă mai seci
De cuvinte reci,
Să fiu iarăși eu
Un singuratic leu.
O! Rază de lumină
Înfiptă-n inimă,
Dorul tău mă arde,
Chipul tău îmi sade,
Îmi sădește-n gând
Și mă pune-n rând,
Să cad eu vinovat
Pentru ce-a lucrat.

Dar în ceas de Postul Mare
Aflând alții de-ntâmplare,
Îi condamnă pe-amândoi
Să îi taie din bărdoi
Și din glasul fetei sare
Un blestem puternic, mare
Asupra iubirii sale,
Ca să îl scape de rele:
"O, iubire, n-am știut
Te-am iubit cum am putut,
Însă acuma te blestem
Până-n moarte să cădem,
Să te faci un câmp de flori,
În praznic de sărbători.
Când a fi în Postu' Mare
Și-n pădure puțin soare,
Să răsari plâpând și mic

*"Iubire lină,
În suflet străină,
Zefirii să bată ,
Să mi te-aducă-n bață
Și când se-nnoară
Să-mi stai în poală
Și când va fi soare
Să-mi ții răcoare!"*

*"Te-am iubit cum am
putut,*

Însă acuma te blestem

*Până-n moarte să
cădem,*

*Să te faci un câmp de
flori,*

*În praznic de
sărbători ."*

IARBA DE LEAC A VIETILOR NOASTRE

)

*“Lună măiastră,**Scoate din casă**Pe cin’ mi sortit**Să-mi fie iubit!”*

Un călugărel etic,
Trei zile să înflorești,
Apoi să te ofilești
Și mereu să mă iubești”,
Iar îndată se făcură
O sămânță fără ură
Și din ea floare crescură
Care privirea îți fură.

Dar tânăra vrăjitoare
Osândită pe rug moare
Și din fumul ce ieșiră
Se făcură o căldură
Ce topea zăpezile
Și-nflorea câmpurile.

Deci în orice primăvară,
La-nceput de Postu’ Mare,
Florile și căldura
Amintesc de dragoste
A celor doi iubiți
Ce la moarte au fost sortiți.

Prodan Mario, clasa a IX-a, Liceul Teoretic Negrești-Oaș, prof. coord. Pampa Maria

Foto: Paiu Anamaria
Fructe de păducel. August 2023

Foto: sursă : on-line pictures

Descântec de dragoste. Când o persoană este îndrăgostită de altcineva, cu lege un mănunchi de flori cu un miros îmbietor, iar într-o seară cu lună plină iese afară la miez de noapte cu un vas cu apă sfințită și, amestecând cu florile în vas, descântă:

Lună măiastră,

Scoate din casă

Pe cin’ mi sortit

Să-mi fie iubit!

Ierburi de leac,

Făceți-mă vrac

Cu gura să-l descând,

În inima să-i pătrund,

Să n-aibă odihnă

Numa lângă-a mea inimă!

Ursitoare vrăjitoare,

Să vină cu-a lui picioare

Să mă ceară-n căsătorie

Să fim noi doi pe vecie!

După descântare, cel ce-a descântat să se spele trei zile cu apa pe cap, în timp ce îi rostește numele...

Prodan Mario, cls a IX-a, Liceul Teoretic Negrești-Oaș, prof. coord. Pampa Maria

“După descântare, cel ce-a descântat să se spele trei zile cu apa pe cap, în timp ce îi rostește numele...”

IARBA DE LEAC A VIETILOR NOASTRE

TOFAN CAROLINA, PROF. COORD. OSOIANU ANA

*La descântecul de mânătură odioasă,
vrăjitoarea pune mâinile bolnavului în apă
sfințită și își face de 3 ori cruce. La răsăritul
soarelui, în casa unde a copilărit cel morbos, se
descântă, vrăjitoarea zicând:*

În casa în care ai copilărit

Are loc o transformare,

Bun-venit binelui spirit!

Nu mai ești tu aburit,

Măinile-nmărmurit,

Ierburi de leac eu îți voi da,

Pentru apa curată a sufletului,

Ierburi magice voi scălda, (descântătoarea
scaldă câteva firicele de iarba-fiarelor în apă,
unde sunt mâinile bolnavului.)

Pentru respectarea tratamentului.

Iarba-fiarelor ajută,

Orice lacăt ea deschide,

Pagina cu rele-nchide,

Fii precum o nou-născută!

Perfectă de jucat,

Perfectă de cochetat,

Fii tu de cununat,

Fii tu de purificat.

Vei avea și doi copii

Florile inimii,

Vei fi mamă de fetițe,

Vei fi mumă de zeițe.

Magia vracilor ți-o fac,

Medicina empirică- un leac,

Tu vei fi o mândră fată,

Când vei clipi din ochi, îndată.

Nu grăbi procesul dat,

Măinile le-ai ridicat, (se scutură mâinile de 3
ori, după ce au fost scoase din apă)

Părul- cosițe se va-mpleti,

Vei începe a găti

Prăjitura de iarba-fiarelor,

Conform rețeta sfințelor.

Doftoroaia a descântat

Tot ce este de uitat,

Toate făcăturile,

Toate mânăturile.

De la vârful capului,

Din obrazii chipului,

Din pieptul trupului,

Din picior și din călcâi,

Crâncenul dărdâi.

Razele soarelui reapar,

Neîmblânzitul îl separ,

Cu puterea mea de vrac,

Cu farmecul paradisiac,

Vei fi și tu o mândră fată,

Vei fi și tu curtată.

colo unde pasărea n-a zburat,

Acolo unde pupăza n-a cântat,

Îți vei găsi sortitul,

Dragostea și fericitul.

Luminat la suflet,

Neîmpovărat,

Leacul este terminat,

Pentru cel Chip rafinat!

Amin! Leac să fie,

Sfântă Maică Mărie!

*Fata se rotește de 3 ori, își face cruce și
gustă din prăjitura preparată, pentru ca
magia să își facă efectul.*

*Atenție! Prăjitura trebuie preparată exact
după rețeta sfințelor*

**Tofan Carolina, I.P.L.T. "Gh. Asachi",
prof. coord. Osoianu Ana**

*"Terburi de leac eu îți
voi da,*

*Pentru apa curată a
sufletului, ..."*

*"Acolo unde pasărea n-
a zburat,*

*Acolo unde pupăza n-a
cântat,*

Îți vei găsi sortitul, ..."

IARBA DE LEAC A VIETILOR NOASTRE

TIRITEU PATRICIA, PROF. COORD. TRIPE CARMEN

*“La șaisprezece ani
crezi că poți fi fericită
pentru totdeauna, că
viața e mereu frumoasă
și că nu ți se poate
întâmpla nimic....”*

*“Când am văzut că nu
mai pot am început să
caut iarba fiarelor cum
am știut mai bine: cu
informații ...”*

Iarba de leac a sufletelor noastre

Dragoste ferecată

**„Iarbă a fiarelor, rupe zăvoarele
Dintre dragostea veche și dragostea nouă,
Zorile îmi vor aduce soarele
Și lanurilor mele coapte rouă.”**

Zaharia Stancu

- Ce să mă fac bunico? Că mă doare sufletul și mi-e seacă inima... Nu știi vreun descântec, nu știi vreo magie să mă lecuiesc de dragostea asta bolnavă?

- Un suflet care suferă din dragoste nu e bolnav, e fericit că a cunoscut ceva așa de frumos ca iubirea. Ție nu-ți trebuie un leac să uiți, ci unul care să-ți arate calea spre dragoste, căci numai iubind te poți vindeca. Și numai iarba fiarelor îți poate desfeca inima. Caut-o și când vei da de ea și vei fi fericită.

Așa mi-a zis bunica, și n-am crezut-o atunci, pentru că am vrut să uit o dragoste pierdută. Simțeam că mi-e sufletul ferecat, că sunt vrăjită să-mi fie greu și să mă doară. Prima mea dragoste a plecat lăsând în mine răni adânci. Și-am vrut să uit și să nu mă doară, și-am vrut un leac, un descântec, ierburi magice ca să mă vindec.

La șaisprezece ani crezi că poți fi fericită pentru totdeauna, că viața e mereu frumoasă și că nu ți se poate întâmpla nimic. Când el a plecat din viața mea mi-a lăsat sufletul pustiu și gol. Atunci am simțit că n-am să mai pot iubi niciodată, că nu voi mai simți fluturi în stomac și n-am să văd curcubeu în fiecare cer albastru.

Când am văzut că nu mai pot am început să caut iarba fiarelor cum am știut mai bine: cu informații de pe internet, cu poze dintr-o carte și multă încredere în puterea ei vindecătoare. Dar unde să încep căutarea? Prin ce meleaguri de poveste crește leacul inimii mele? Am mers prin câmpuri neumbrate, prin dealuri bogate și codri adânci fără să găsesc iarba mea de leac.

Multe zile au trecut căutând leacul meu magic până am început să cred că el nu există, că e numai o poveste cu vraci și doftoroaie din alte timpuri. Iarba fiarelor e numai magie, e floarea din poza pe care mi-am pus-o în cameră, pe ecranul telefonului și într-un mic medalion la gât.

Așa a trecut primăvara și m-am dus iar la bunica în vacanță. În fața casei ei o buruiănă ciudată avea o floare albă ce-mi părea cunoscută. Să fie iarba cea căutată? Parcă nu prea semăna cu imaginile pe care le aveam eu despre ea. Am cules-o și într-un suflet am mers la bunica.

- Acesta-i leacul fermecat? Spune-mi că am găsit iarba fiarelor bunico și că de acum m-am vindecat.

- Draga mea, dacă tu simți că ai găsit-o, atunci aceasta-i iarba ta de leac, pentru că leacul sufletelor noastre stă în noi, nu în descântece de vraci și doftoroaie ci în puterea de

a merge mei departe. Dacă ai găsit acum Iarba fiarelor înseamnă că ți s-a desferecat sufletul și ți s-au deschis ochii s-o vezi. Pune-o la sân, zâmbește și pășește spre o altă poveste frumoasă, căci vei avea mereu la tine puterea de a merge mai departe!

**Tiriteu Patricia, Colegiul Tehnic „M. Viteazul” Oradea, Clasa a XI-a E,
Prof. coord. Tripe Carmen Felicia**

Foto: Paiu Anamaria—Târg de aprilie, Colegiul Economic Ion Ghica

Foto: Paiu Anamaria—Târg de aprilie, Colegiul Economic Ion Ghica

Foto: Paiu Anamaria—Târg de aprilie, Colegiul Economic Ion Ghica

IARBA DE LEAC A VIETILOR NOASTRE

CAZAN ALEXANDRA, PROF. COORD. POPA MONICA

Descântec de sănătate

Te-ai gândit vreodată că ai putea fi deocheat sau chiar ai fost în această situație? Te întrebi cum să scapi de situația asta rapid și ușor? Ei bine, răul făcut se repară doar prin descântec de vraci, prin cântec de preot sau cu leac de doftoroaie:

Pasul 1. Faceți rost de următoarele ierburi de leac: iarbă grasă și iarbă neagră.

Pasul 2. Spălați mâinile cu apă nencepută sau cu roua de pe frunzele de viță-de-vie.

Pasul 3. Într-un mojar din lemn de stejar bătrân de cel puțin 100 de ani, cu chisă-lău de piatră albă culeasă dintr-o albie de râu secăt, puneți 20 ml apă de vie tăiată în luna aprilie și introduceți un pumn de iarbă grasă (combate durerile gastrice) și un pumn de iarbă neagră (pentru vindecarea inimii și rinichilor).

Pasul 4. Începeți să pisați ierburile magice lăsând apa să pătrundă în ele. Când conținutul devine mai dens adăugați două picături de ulei esențial de lavandă pentru a alunga spiritele rele, dar și 7 picături de ulei de arnică pentru ameliorarea durerilor de oase și articulații.

Pasul 5. Vă ungeți pe corp cu acest conținut și începeți să spuneți următorul descântec:

„Piei, deochi dintre ochi!

Să vină apăraturul,

Să s-alunge supăraturul!

Să vină vântul,

S-alunge gândul!

Să vină soarele,

Să apere picioarele

Care l-au dus

La doftoroaia,

La ciumăfaia,

La greu' pământului

Din vama gândului.

Unde vrăjitoarea

Vindecă lingoarea.

Piei, deochi dintre ochi,

Și fă-l curat, luminat

Ca argintul strecurat,

De iarbă grasă

Să-i fie mireasă,

Iarba-fiarelor

Să-i ție picioarele,

Iarba neagră

S-aducă degrabă

Spor și fericire

În casă la mire!

Piei, deochi dintre ochi!”

Pasul 6. Așteptați minute bune pentru ca alifia și magia să își facă efectul care se va produce lent, cu răbdare, căci descântecul trebuie repetat de trei ori, dimineața înainte de răsărit și seara, după apus.

Atenție! Pentru ca simptomele să treacă mai ușor se recomandă exerciții sau muncă fizică în intervalul dintre răsărit și apus.

Cazan Alexandra, prof. coord. Popa Monica Daniela, Școala Gimnazială „Ion Luca” Bacău

Foto: Paiu Anamaria

Activitatea finală a proiectului Literatură și gastronomie, desfășurată în cadrul C.M. Iulian Antonescu. În fotografie: elevi și profesori ai Colegiului Economic, invitați.

*“Te-ai gândit vreodată
că ai putea fi deocheat
sau chiar ai fost în
această situație?”*

*“Piei, deochi dintre
ochi!*

Să vină apăraturul,

Să s-alunge supăraturul!”

IARBA DE LEAC A VIETILOR NOASTRE

VIERU MARA, PROF. COORD. POPA MONICA DANIELA

*“V-ați simțit vreodată
descurajate din cauză
că persoana de care vă
simțiți atrasă nu vă
observă? Stați fără
grijă, există un
descântec pentru așa
ceva, dar ...”*

*“Puneți apa de
trandafiri într-o oală,
pe foc și, când începe să
clocotească, puneți vița-
de-vie și celelalte
ingrediente...”*

Descântec de dragoste

V-ați simțit vreodată descurajate din cauză că persoana de care vă simțiți atrasă nu vă observă? Stați fără grijă, există un descântec pentru așa ceva, dar înainte să începeți, aveți nevoie de sfatul unui vraci și de câteva ingrediente. Aceste ingrediente sunt mai greu de găsit, ceea ce vă va motiva să reușiți. Sunt necesare următoarele ierburi magice:

Iarba-fiarelor;
Ierburi de leac (cum ar fi: iarba de șoal-
dină, iarba de urechi etc);
Apă de trandafiri;
Viță-de-vie;
Păpădie;
Iarba mare;
Iarba grasă;
Iarba șarpelui.

Înainte de a începe să ziceți descântecul, trebuie să faceți un amestec, folosind ingredientele de mai sus și cantitățile care urmează: un pumn din fiecare fel de iarbă, o crenguță de viță-de-vie, un bol mediu plin cu apă de trandafiri și 3 flori de păpădie.

Puneți apa de trandafiri într-o oală, pe foc și, când începe să clocotească, puneți vița-de-vie și celelalte ingrediente. Lăsați la fiert pe focul cel mai mic pentru 30 de minute, pentru ca magia să își facă efectul, și încă zece minute să clocotească, să bulbucescă. Stropiți-vă pielea cu aceasta apă, în locurile dureroase (la inimă, la stomac, la picioare și mai cu seamă în cele patru puncte cardinale ale sufletului, și nu uitați ferestrele omului, ferestrele sunt foarte importante!!!), doar cu o pană de corb, după ce fiertura s-a domolit din clocot. În acest timp, spuneți clar și muzical următorul descântec, cu multă dulceață în glas, pe care să o picurați cu fiecare lacrimă de cuvânt care stropește cu leac trupul doftoricit:

„Un spăriet l-o spăriet,
Doi apărați l-or apărat,
Doi spărieți l-or spăriet,
Trei apărați l-or apărat,
Trei spărieți l-or spăriet,
Patru apărați l-or apărat,
Patru spărieți l-or spăriet,
Cinci apărați l-or apărat
Și l-or chemat de hai-hui
Să vină de unde nu-i:

Adu-l pe pierdut
În loc cunoscut,
Să mă găsească,
Să mă iubească,
Să mă cinstească,
Să mă ia de mireasă,
Că i-am dat

Iarba-fiarelor

Să fie puternic
Și ierburi de leac
Să nu fie drac.
La ochi apă vie
Din viță-de-vie!
La piept păpădie,
Magie să-i vie!
S-alunge lingoarea
Din pânțele, floarea!
Cu untu' pământului
Cu vrăjitoarea Marghiolița
Din lunca cu iarba mare
Călcă de urs în picioare,
Culeasă pe rouă
Să-i fie de leac pruncului când plouă.
Cu iarba grasă
De baba Rada culeasă la amiază,
De cerbi mirosită
Și de lacrimă stropită,
De mamă îndurerată
Că are băiat, nu fată!
Cu iarba șarpelui
Să-l ferească de vraci
Și de boli fără leac
Să-i aducă magie
Sănătos să-l ție,
Fără doftoroaie,
Fără măgăoaie,
Fără dureri de cap și de dinți
Și să-l apere de sfinți!
Că cinci spărieți l-or spăriet,
Șase apărați l-or apărat,
Șase spărieți l-or spăriet,
Șapte apărați l-or apărat,
Șapte spărieți l-or spăriet,
Opt apărați l-or apărat,
Opt spărieți l-or spăriet,
Nouă apărați l-or apărat,
Nouă spărieți l-or spăriet,
Zece apărați l-or apărat
Și curat, luminat ei l-or lăsat
Ca argintul strecurat”

După repetarea de câte ori este nevoie a incantației, se vor vedea negreșit efectele, exact atunci când trebuie să se împlinescă soarta.

Vieru Mara, prof. coord. Popa Monica Daniela, Școala Gimnazială „Ion Luca”, Bacău

IARBA DE LEAC A VIETILOR NOASTRE

PANĂ IULIANA, PROF. COORD. DIACONIȚA CRISTINA

O nouă zi își arăta crâmpiele de lumină. Părea a fi o zi ca oricare alta, cu nimic deosebită de toate celelalte. Cel puțin așa credea fata care se gândea în orice moment ce lăsase înapoi, care nu știa încotro va merge, dar, păstra direcția înspre înaintea.

Plecaseră dintr-un dor și o chemare pe care nimeni nu știa să i le tălmăcească. Avea nevoie să știe ce însemnări au toate acele visuri ale ei. Mai fusese prin sat, așa cum o sfătuisese bunica ei, pe la vraci, o doftoroaie și care era și vrăjitoare pe deasupra, ca să-i cânte și să-i descânte în bobi și în ceva cărți ciudate, pe care ea nu le mai văzuse vreodată. Aveau ceva desene cu semne, care păreau din alte timpuri sau veacuri. Chiar doftoroaia parcă venea din neant. Nimeni nu-și amintea de când era în sat sau câți ani avea. Unii spuneau că are spre optzeci de ani, alții că ar fi atins de mult suta, iar cei mai bătrâni și fricoși erau siguri că împlinise vreo două sute și. Oricare ar fi fost părerile, un lucru era de luat în seamă: era din alte vremuri, se ocupa cu lucruri neștiute de nimeni și nu scotea trei cuvinte în plus în fața ta. Te întreba sec: „Cum te cheamă?, Ce vrei?, Ce preferi: bobi, cărți, magia albă sau neagră?” Pentru ea era de ajuns. Apoi își urma ritualurile.

Pe față adesea o apuca o teamă numai dacă se gândea la ea. Și înfățișarea doftoroaiei era demnă de fabulos. Era îmbrăcată într-o fustă multicoloră realizată din basmale de mătase, suprapuse, în colțuri, de nu-ți dădeai seama care este fața și care spatele, dar se așezau pe ea într-un mare fel. Bluza era făcută tot dintr-un batic de cașmir și avea desenată pe față imaginea soarelui, iar pe spate imaginea lunii. Pe mânecile largi se aflau desenate stele de diferite culori. Un amănunt important însă: un ochi magic apărea în colțuri, pe laterale. Cel mai curios este însă un alt moment, acela în care hainele doftoroaiei își schimbau culoarea pe măsură ce MAGICA își începea incantațiile magice. Da, asta era porecla pe care i-o dăduseră oamenii din sat: MAGICA. Condițiile erau foarte clare. La ea nu ajungea oricine. Ca să poată să-ți descânte, trebuia făcute anumite ritualuri înainte: să ții post șapte vineri la rând, să culegi roua de pe cinci frunze în fiecare duminică, frunzele să le păstrezi, să spui o rugăciune specială, care avea următoarele versuri:

„Maică curată, Preabinecuvântată
Izvor de bucurie și de curăție,
Apleacă-ți privirea spre mine,
nefericita
Și adu-mi izbăvirea.”

Rugăciunea aceasta trebuia rostită de trei ori pe zi, în toate zilele până la întâlnirea cu MAGICA. Nu era chiar ușor să res-

pecti toate aceste etape. Oamenii povesteau că mai încercaseră unii sau alții să o păcălească legat de aceste cerințe speciale, dar MAGICA știa tot. Le spunea exact ce, cât și cum au făcut. De unde știa, nimeni nu-și dădea cu gândul, dar ea știa și îi pedepsea. Vecinul de lângă noi spunea că pe o fată, doftoroaia o prinsese cu minciuna și o preschimbaseră într-o viperă, a cărei mușcătură este fatală pentru un om. Ce durere a fost atunci pentru familia fetei! Au implorat-o pe bătrână să o ierte și promiteau că vor respecta ei tot ceea ce trebuia, însă MAGICA era de neclintit. Aproape că făcuse un blestem din asta. Le-a spus că timp de trei ani fata va apărea în ființă doar vinerea, iar seara va deveni tot un șarpe. Dar acestea erau doar povești, așa se gândea înfricoșată de ele, biata rătăcitoare. Cum să transformi un om? Îi și venea să rădă. De fapt, cam așa era felul ei de a fi. Lua în derădere tot, nu credea nimic, nici că miracolele ar exista, nici lui Dumnezeu nu i se prea ruga. Probabil că așa ajunsese la doftoroaie, din curiozitate.

Foto: Paiu Anamaria

Activitatea finală a proiectului Literatură și gastronomie, desfășurată în cadrul C.M. Iulian Antonescu. În fotografie: invitate să vorbească despre plante medicinale, doamnele farmacistice Andreea Verdeș și Ioana Ciobotariu (farmacist stagiar).

*“O nouă zi își arăta
crâmpiele de lumină.*

*Părea a fi o zi ca
oricare alta, cu nimic
deosebită de toate
celelalte...”*

*“Aproape că făcuse un
blestem din asta. Le-a
spus că timp de trei ani
fata va apărea în ființă
doar vinerea, iar seara
va deveni tot un
șarpe...”*

“Probabil că tot așa plecase și la drum: să descifreze sau să vadă dacă ceea ce i s-a spus de către femeie era adevărat. Da, de aici pornise totul! Ea, care nu credea în nimic, voia acum să știe dacă s-ar putea împlini ceea ce i se profețise de către MAGICA. În același timp, bunica ei o tot bătea la cap, explicându-i destule despre leacuri, magie albă și neagră. Monologul bunicii, căci ea vorbea, ea auzea, era următorul: „Leacul este vindecarea trupului, dar și a sufletelor, atâta timp cât este vorba despre un leac original și care să funcționeze, atât pe o perioadă îndelungată, cât și pentru a curăța mintea și sufletul. Leacurile băbești nu dau niciodată greș și sunt cele mai cunoscute. Pe vremuri, oamenii obișnuiau să meargă la doftoroaie pentru a se vindeca de boli sau de magie neagră. Dumnezeu te ajută atunci când îl cauți prin toate metodele posibile, și îl aduci în sufletul tău de acolo din depărtare, de unde l-ai abandonat.”. Și, apoi, tot bunica rostea un descântec, care, credea ea, te poate vindeca fără ajutor de la doftoroaie:

„La Maica Domnului m-am rugat,
Maica Domnului m-a ascultat,
Bolile le-a adunat,
Depart le-a aruncat,
Bolile s-au vindecat
Și am rămas
Frumos și sănătos,
Curat și luminat,
La trup,
La cap
Și la suflet,
Ca de Maica Domnului lăsat!”

“Fata a rememorat nu numai figura bunicii, ci și întâlnirea ei cu doftoroaia. După ce a respectat toate cerințele ...”

IARBA DE LEAC A VIETILOR NOASTRE

(continuare din pagina 39) PANĂ IULIANA, PROF. COORD. DIACONIȚA CRISTINA

Probabil că tot așa plecase și la drum: să descifreze sau să vadă dacă ceea ce i s-a spus de către femeie era adevărat. Da, de aici pornise totul! Ea, care nu credea în nimic, voia acum să știe dacă s-ar putea împlini ceea ce i se profețise de către MAGICA. În același timp, bunica ei o tot bătea la cap, explicându-i destule despre leacuri, magie albă și neagră. Monologul bunicii, căci ea vorbea, ea auzea, era următorul: „Leacul este vindecarea trupului, dar și a sufletelor, atâta timp cât este vorba despre un leac original și care să funcționeze, atât pe o perioadă îndelungată, cât și pentru a curăța mintea și sufletul. Leacurile băbești nu dau niciodată greș și sunt cele mai cunoscute. Pe vremuri, oamenii obișnuiau să meargă la doftoroaie pentru a se vindeca de boli sau de magie neagră. Dumnezeu te ajută atunci când îl cauți prin toate metodele posibile, și îl aduci în sufletul tău de acolo din depărtare, de unde l-ai abandonat.”. Și, apoi, tot bunica rostea un descântec, care, credea ea, te poate vindeca fără ajutor de la doftoroaie:

Fata a rememorat nu numai figura bunicii, ci și întâlnirea ei cu doftoroaia. După ce a respectat toate cerințele pentru a ajunge la ea, după ce a răspuns scurt la cele trei întrebări, MAGICA i-a dat leacul, care era următorul: „**un pic de credință, multă speranță, iubire, un fir de iarbă lăuntrică și un fruct al imaginației.**” Doar atât?, s-a gândit fata. Credea că va fi așa cum povestiseră oamenii de prin sat, dar, când colo, era exact invers, cu totul neașteptat. Și-a dat seama că nu este bine să ne bazăm doar pe puterea misterului, căci forța noastră interioară se deschide prin muncă și realizare.

Dintr-odată, fata s-a oprit din drumul ei și a găsit mesajul ascuns în inima sa: **iarba de leac a zilelor noastre este credința și speranța în Dumnezeu, căci noi suntem fiii lui pe care nu ne va lăsa niciodată!** A ajuns la concluzia că a pășit pe covor de stele și aproape că nu se mai trezea din fascinanta lume a misterului care a ajutat-o să treacă peste momentele grele.

Pană Iuliana, prof.coord. Diaconița Cristina, Liceul Tehnologic nr.2, Târgu-Jiu

Foto: Paiu Anamaria
Viscri, iulie 2023.

Casa Regelui Charles adăpostește o expoziție în care se află acest Florilegiu, din care am redat câteva detalii. Este o colecție de acuarele (?) care surprind flora din zona Viscri.

IARBA DE LEAC A VIETILOR NOASTRE

ȚUPU CRISTINA, PROF. COORD. CIOBANU IUSTINA

Potrivit legendelor străvechi, deochiul este o stare de boală care se manifestă prin amețeală, dureri de cap, stare de somn, iar la unele persoane agitație.

De obicei, deochiul apare la copiii mici. Încă de la naștere, mamele își protejau fii/ fiicele punându-le ață roșie la mână. Persoanele care aveau astfel de „puteri” de a deochea, îi făcea persoanei respective semnul crucii cu salivă pe frunte. Aceștia pronunțau propoziția ”Ptiu, să nu te deochi!”

În cazul în care o persoană era deocheată de o vrăjitoare, era dus la persoana care descânta sau la vraci. Vracii aveau o metodă aparte de descântec. Aduceau într-un ulcior nou, apă neînchepută adăugând un fir de busuioc și trei cărbuni, folosindu-se următoarele cuvinte:

*”Cum se stinge cărbunele,
Așa să se stingă și durerile,
Să rămână curat și luminat,
Cum Dumnezeu l-a lăsat.”*

După ce rosteau aceste cuvinte, bolnavul trebuia să bea și să facă semnul crucii de trei ori. Ulterior, persoana deocheată începea să se simtă mai bine și să revină la starea normală.

Acesta este unul dintre multe metode de a descânta o persoană. Se folosește și în ziua de astăzi. Cea mai folosită iarbă de leac este busuiocul, pentru că el este considerat ca fiind o plantă ce-i slujește binelui.

Țupu Cristina– Mihaela, Școala Gimnazială Grozești, Jud. Iași, Clasa a VII-a, prof. coord. Ciobanu Iustina

”Potrivit legendelor străvechi, deochiul este o stare de boală care se manifestă prin amețeală, dureri ...”

”După ce rosteau aceste cuvinte, bolnavul trebuia să bea și să facă semnul crucii de trei ori...”

Foto: Paiu Anamaria
Laboratorul de Alimentație publică din cadrul Colegiului Economic ”Ion Ghica” din Bacău.

Aspecte din timpul workshopurilor legate de tema proiectului: Literatură și gastronomie.

IARBA DE LEAC A VIEȚILOR NOASTRE

PASTUR DENIS RĂZVAN, PROF. COORD.SOISUN MIRUNA

*“În vechile timpuri,
când boala și suferința
erau mai întâlnite decât
astăzi, oamenii căutau
ajutor în vrajitoare și
vraci...”*

În vechile timpuri, când boala și suferința erau mai întâlnite decât astăzi, oamenii căutau ajutor în vrajitoare și vraci. Acești oameni erau cunoscuți pentru abilitatea lor de a folosi magia și cunoștințele despre ierburile de leac și ierburile magice pentru a vindeca orice boală sau suferință.

Într-un mic sat, lângă pădurea întunecată, locuia o vrăjitoare pe nume Adina. Era o femeie bătrână și înțeleaptă, cunoscută pentru abilitatea ei de a folosi ierburile de leac și ierburile magice pentru a vindeca oamenii bolnavi. În pădurea de lângă sat, se spunea că creșteau plante care aveau puteri magice și că doar Adina știa unde să le găsească.

Cu toate acestea, Adina nu era singura vrăjitoare din zonă. Un alt vrac pe nume Ionel trăia în pădurea adâncă, locuind într-o colibă făcută din ramuri și frunze. El era cunoscut pentru abilitatea sa de a folosi ierba-fiarelor, o plantă magică care putea aduce viziuni și vise.

Într-o zi, un tânăr sănătos a ajuns la Adina, plângând de durere în stomac. Adina a început să-i ofere ierburi de leac și ierburi magice pentru a-l vindeca, dar nimic nu părea să ajute. Ea a știut că trebuie să găsească ceva mai puternic pentru a-l ajuta.

Așa că Adina a decis să meargă în pădure pentru a găsi ierba-fiarelor și să o folosească pentru a-l vindeca pe tânăr. Pe drum, ea a întâlnit-o pe Ionel și i-a spus despre planul ei. Ionel i-a avertizat că ierba-fiarelor era periculoasă și că ar putea face mai mult rău decât bine.

Dar Adina era hotărâtă să-l vindece pe tânăr și a continuat să caute ierba-fiarelor. După câteva ore de căutări, ea a găsit-o și a adus-o înapoi în sat. Aici, ea a preparat o băutură din ierba-fiarelor și i-a dat-o tânărului. În câteva minute, tânărul a început să se simtă mai bine, iar durerea lui de stomac a început să dispară. Cu toate acestea, după câteva ore, el a început să aibă viziuni ciudate și să audă sunete stranii. Adina a realizat că Ionel avea dreptate și că ierba-fiarelor nu era o soluție bună.

Astfel, oamenii au învățat să creadă în puterea lor de a se vindeca și să folosească Iarba de Leac cu înțelepciune. În timp, Iarba de Leac a devenit o metaforă pentru puterea credinței și pentru importanța încrederii în propriul sine în lupta împotriva bolilor și problemelor vieții.

Pastur Denis Răzvan, Colegiul Economic Ion Ghica din Bacău, prof.coord. Soisun Miruna

*“Astfel, oamenii au
învățat să creadă în
puterea lor de a se
vindeca și să folosească
Iarba de Leac cu
înțelepciune. ...”*

Foto: Paiu Anamaria

Final de proiect. Literatură și gastronomie. 10 mai 2023. În holul C.M. Iulian Antonescu. Poza noastră cu scaune. Au fost ocupate toate și erau mai multe decât a surprins camera telefonului mobil... Profesori și elevi ai Colegiului Economic din Bacău, alături de muzeografi care au pregătit expoziția.

IARBA DE LEAC A VIETILOR NOASTRE

LĂCĂTUȘU RALUCA, PROF. COORD. SOISUN MIRUNA

Într-un sat uitat de lume, locuia o femeie cu puteri magice, pe nume Magda. Cunoscută în întreaga regiune drept cea mai pricepută vrăjitoare, Magda era căutată de oameni din toate colțurile pentru a le vindeca diverse boli și afecțiuni.

Pe lângă poțiuni și unguentele pe care le prepara în bucătăria sa mică și înstelată, Magda cunoștea și secretele plantelor din pădurea din apropiere. În fiecare dimineață, înainte de răsăritul soarelui, ea pornea spre pădure cu o coșuleță în mână și se întorcea abia seara, plină de ierburi de leac și de ierburi magice.

Într-o zi, un tânăr rănit a ajuns la ușa ei. Avea o rană adâncă pe braț și se prăbușise din lipsă de putere în fața casei ei. Magda l-a dus înăuntru și l-a îngrijit cu grijă, aplicând pe rană ierburi de leac și un unguent preparat dintr-un amestec de ierburi magice.

Cu fiecare zi care trecea, tânărul se simțea mai bine și începea să-și recapete forțele. În cele din urmă, a putut să-și continue călătoria. Înainte de a pleca, tânărul a cerut să-i arate Magdei unde poate găsi aceste ierburi minunate, pentru că avea nevoie să le ia cu el în călătoria sa.

Magda i-a explicat că ierburile nu erau simple plante, ci aveau puteri magice și nu puteau fi găsite de oricine. Acesta

trebuia să fie un vraci sau o vrăjitoare ade-vărată, care să cunoască secretele magiei și să aibă respect față de natură.

Tânărul a fost uimit de ceea ce a auzit și și-a dorit să învețe mai multe despre aceste puteri magice și ierburi de leac. Așa că a cerut lui Magda să-i fie ucenic și să-l învețe tot ce știe. Magda a acceptat și timp de ani de zile l-a învățat toate secretele plantelor și magiei. L-a învățat cum să cunoască iarba-fiarelor, cum să folosească doftoroaiele și cum să pregătească cele mai bune ierburi de leac. În cele din urmă, tânărul a devenit un vraci respectat în întreaga regiune. A ajutat oamenii să se vindece de boli și să depășească dificultăți cu ajutorul puterii magice și a ierburilor de leac.

Magda a fost mândră de ucenicul ei și a continuat să-i ofere sfaturi și îndrumări. De-a lungul anilor, această iarbă a devenit un simbol al speranței și a fost căutată de oameni din întreaga lume. Oamenii au învățat cum să cultive iarbă pe scară largă și au început să organizeze evenimente în care să împărtășească cunoștințele unii cu alții.

Lăcătușu Raluca, Colegiul Economic Ion Ghica din Bacău, prof.coord. Soisun Raluca Miruna

“Într-un sat uitat de lume, locuia o femeie cu puteri magice, pe nume Magda. Cunoscută în întreaga regiune ...”

“Magda i-a explicat că ierburile nu erau simple plante, ci aveau puteri magice și nu puteau fi găsite de oricine ...”

Foto: Paiu Anamaria. Activitatea finală a proiectului Literatură și gastronomie. Hol C.M. Iulian Antonescu, în timpul prezentării dlui Anghel Adrian, deținător al Cătină la teasc

*“...într-o bună
dimineață,
Anicuța ...”*

*“De la un continent la
altul, de la Ion
Agârbiceanu la
Yasunari Kabawata,
păpădia a fost simbolul
renașterii și al
efemerității, al pierderii
și al regăsirii, al
luminii și al
nevăzutului.”*

UN PROIECT. CE-A FOST ȘI CE N-A FOST

„... într-o bună dimineață, Anicuța rămase încremenită când deschise ușa grădinii: văzu un covor nesfârșit de floricele galbene, una într-alta încât abia încăpeau. Floricelele păreau că i-au furat ochii, și copila nu mai putu face nici un pas: privea întins covorul de bănuți galbeni, ba parcă de

luminițe – și încet-încet se însenină toată fața, cât părea că o sărută soarele de deasupra.” (Ion Agârbiceanu. *Păpădia*)

Foto: Paiu Anamaria— Târgul de aprilie. Borcane cu sirop de păpădie, pregătite pentru vânzare. (Hol Colegiul Economic)

Foto: Paiu Anamaria—Târg de aprilie. S-a vândut tot: plante de ceai, florile din vază, siropul de păpădie, descântecele de luat bacul, feniculul meu pus de ornament și au vrut să cumpere iepurele....

Foto: Paiu Anamaria
Debut de proiect, noiembrie 2022

Foto: Paiu Anamaria
Sirop de păpădie, pentru Târgul de aprilie

Astfel prezintă Agârbiceanu modesta păpădie, floare a cărei frumusețe este recunoscută de ochii inocenți ai copiilor sau intuitivă, în mod nerostit, de sufletele celor ruși de lumea reală. De la un continent la altul, de la Ion Agârbiceanu la Yasunari Kabawata, păpădia a fost simbolul renașterii și al efemerității, al pierderii și al regăsirii, al luminii și al nevăzutului.

Păpădia a fost „vedeta” celei de-a patra ediții a proiectului **Literatură și gastrono-**

UN PROIECT. CE-A FOST ȘI CE N-A FOST

mie, ediție intitulată *Ierburi de leac, ierburi uitate-elemente de patrimoniu alimentar și cultural băcăuan*. Proiectul și-a propus să evidențieze dimensiunea materială și cea spirituală a ierburilor, atât prin recuperarea unor elemente de patrimoniu cultural și alimentar local, cât și prin colaborarea dintre Colegiul Economic „Ion Ghica” și instituții culturale și agenți eco-

Foto: Paiu Anamaria
Târg de aprilie

nomici din județ, cu experiență în valorificarea plantelor medicinale și aromatice.

Coordonat de catedra de limba și literatura română, în asociere cu catedra de alimentație publică, proiectul a continuat colaborarea deja consacrată cu Complexul

Foto: Paiu Anamaria—Final de proiect. În imagine, muzeograf Iulian Bucur

Muzeal “Iulian Antonescu” din Bacău și s-a deschis către o nouă direcție prin implicarea în lupta pentru speranță pe care o duce Asociația Lumina.

Prima activitate a proiectului s-a desfășurat în plină iarnă, de Ziua Internațională a Ceaiului (15 decembrie). A fost un prilej de a vorbi despre ierburi de leac de la noi și de de la alții, de a împărți colegial, în spațiul uneori cam strâmt al cancelariei, fursecuri cu scorțișoară și măr (gătite în laboratoarele școlii) și-o vorbă bună.

Foto: Paiu Anamaria
Ziua internațională a Ceaiului și debut de proiect—15 decembrie

A fost un pretext de a ne apropia comparând rețete de chec și gustând o socată aromată. Totul într-o pledoarie pentru a ne uni, ca oameni, pentru o cauză nobilă.

Următoarea activitate s-a desfășurat în luna aprilie și a fost intitulată simplu: Târg de aprilie. Cine și ce a vândut? Toți cei care au vrut. S-au vândut ierburi uscate pentru ceai, siropuri de păpădie și de mentă (făcute de elevii noștri îndrumați de doamnele lor profesoare), felicitări manufacturate cu drag

“Prima activitate a proiectului s-a desfășurat în plină iarnă, de Ziua Internațională a Ceaiului (15 decembrie).”

“A fost un pretext de a ne apropia comparând rețete de chec și gustând o socată aromată...”

“Și ca la fiecare târg care se respectă au fost și descânțece și „dezlegări”: de dragoste, de sănătate, de luat bacul, de dezlegare de Facebook și Tik-Tok...”

“Câștigurile obținute s-au dus către Asociația Lumina. Cu toții ne-am îmbogățit în emoții....”

UN PROIECT. CE-A FOST ȘI CE N-A FOST

Foto: Paiu Anamaria
Târg de aprilie—stand cu produse

și fire de floare.

Și ca la fiecare târg care se respectă au fost și descânțece și „dezlegări”: de dragoste, de sănătate, de luat bacul, de dezlegare de Facebook și Tik-Tok. Toate au fost pregătite timp de câteva luni de elevii școlii, coordonați de profesorii lor în întâlniri formale și, adeseori, informale. Si uite-așa s-au citit cărți

Foto: Paiu Anamaria
În Laboratorul de Alimentație publică, probând rețete...

pentru a se descoperi în ele rețete vechi și uitate, s-a vorbit de vraci-vrăjitori-doctoroaie, s-au desenat etichete și s-au făcut afișe, s-au ales-cules-preparat-ambalat plante de leac și s-a strigat cu voioșie: „Lume, lume...”

Foto: Paiu Anamaria
Târg de aprilie—musafiri de la Univesritatea Vasile Alecsandri din Bacău

Câștigurile obținute s-au dus către Asociația Lumina. Cu toții ne-am îmbogățit în emoții.

Activitatea cu cel mai mare impact a fost cea din mai, de la Complexul Muzeal „Iulian Antonescu”. L-am avut ca prim vorbitor pe muzeograful Iulian Bucur, al cărui discurs-

Foto: Paiu Anamaria
În fotografie—discursul dlui muzeograf Iulian Bucur

poveste a surprins tainele primelor plante apărute în textele ficționale („Epopoea lui Ghilgameș”, „Iliada” și „Odiseea”), mijlocitoare ale pătrunderii în lumea de din-

UN PROIECT. CE-A FOST ȘI CE N-A FOST

colo, ale înălțării spirituale sau obținerii secretului tinereții și frumuseții veșnice.

A vorbit, apoi, cu noi antreprenorul Adrian Anghel, deținătorul afacerii *Cătină la teasc*. De la el cei prezenți au putut afla care sunt beneficiile consumului sucului de cătină obținut prin presarea la teasc a fructelor, dar și care au fost pașii urmați în construirea afacerii în sine. A povestit sincer despre eșecuri și despre perspective de viitor pentru el și pentru alții.

Foto: Paiu Anamaria
Adrian Anghel, antreprenor local, deținător al *Cătină la teasc*

Verdeș Andreea (farmacist) și Cristiana Ioana Ciobotariu (farmacist-stagiar), reprezentante SALOFARM Bacău, au fost elegante și convingătoare în prezentarea etapelor corecte ale colectării, uscării și utilizării plantelor medicinale (gălbenele, mușețel, mentă, busuioc, cimbru etc.). O parte captivantă a fost, fără îndoială, cea în care au vorbit despre plantele otrăvitoare. Curiozități umane, am zice.

Foto: Paiu Anamaria
Verdeș Andreea, farmacist—prezentare

prezență inedită a fost Carmen Prefac, Artist Manager la *Butic Floarea Vieții*, care a vorbit despre o formă geometrică recunoscută ca un simbol în numeroase culturi, Floarea Vieții, despre frumusețe și armonie

Foto: Paiu Anamaria
Carmen Prefac—manager la Butic Floarea Vieții

“...A vorbit, apoi, cu noi antreprenorul Adrian Anghel, unul dintre cei care a pus bazele afacerii Cătină la teasc.”

“O parte captivantă a fost, fără îndoială, cea în care au vorbit despre plantele otrăvitoare...”

Colegiul Economic "Ion Ghica", Bacău
Catedra de Limba și Literatură Română
Catedra de Alimentație Publică

Telefon: 0234-510-435
E-mail: colegiul_ec_bc@yahoo.com
Site WEB:
<http://colegiuleconomicbacau.ro>

În colaborare cu:

Complexul Muzeal "Iulian Antonescu"

Universitatea "Vasile Alecsandri" din Bacău

Hipermarket Auchan Bacău

SC INAN IMPEX SRL Bacău

SC Evrika SRL Bacău

Echipe de redacție:

prof. Ana-Maria PAIU
prof. Ionela ANDREI
prof. Claudia STAN

Tehnoredactare:

prof. Ana-Maria PAIU

UN PROIECT – CE-A FOST ȘI CE N-A FOST...

Foto: Paiu Anamaria

În prim plan, p parte din răsaturile cu plante aromatice, pregătite pentru a fi oferite participanților la proiect

în natură. O prezență absentă motivat a fost chef Răzvan Șoimu. Ar fi trebuit să vorbească despre gust și arome, despre cum sunt folosite ierburile în bucătărie, despre cum a evoluat ca bucătar și despre câte-și-mai-câte. Va veni, cu siguranță, data viitoare. Doar să găsim tema potrivită pentru ediția respectivă.

Cum la finalul oricărui demers evolutiv se culeg și laurii, în cadrul activității au fost anunțați și premianții concursului de creație literară și artistică (înscris în CAEJ Bacău, poziția 9), premianți la identificarea cărora a contribuit Tincuța Horoneanu-Bernevic, scriitoare. Îi mulțumim pentru răbdarea pe care ne-o arată de patru ediții încoace, pentru încrederea în elevii noștri, pentru pasiunea pe care o pune în tot ceea ce are legătură cu arta cuvântului.

La sfârșit (de program și proiect), participanții la activitate au putut degusta produse preparate de elevii Colegiului Economic „Ion Ghica” în laboratorul instituției (sirop de pădărie, socată, chec cu vanilie, biscuiți și fursecuri cu scorțișoară și cuișoare) și au primit în dar răsaturi de plante aromatice și ierburi „uite”, dar redescoperite (și) prin intermediul textelor literare (descânțec, doine, texte în proză de scurte dimensiuni

sau romane). S-a lăsat cu fotografii, cu îmbrățișări și mulțumiri, cu promisiuni.

La anul o luăm de la capăt. Aveți sugestii pentru ediția a V-a?

„Mi-am coborât stingherită privirea și atunci am văzut-o. Prima pădărie din anul acela. În mintea mea a sunat un clopoțel. M-am gândit la orele petrecute în pădure, alături de tata, și am știut că aveam să supraviețuim.

Foto: Paiu Anamaria

Din ziua aceea, n-am mai reușit niciodată să rup legătura dintre băiatul ăsta, Peeta Mellark, pâinea care mi-a dat speranță și pădăria care mi-a reamintit că nu eram condamnată la moarte.” (*Jocurile foamei*, Suzanne Collins). Într-un oraș luminos și cald precum o pădărie, împânzit de altfel de pădării, se află ceva care, în aparență, nu i se potrivește: un spital pentru nebuni, construit în incinta unui templu budist.

Pădăria a fost și planta-vedetă a proiectului nostru: plană luminoasă, plantă miraculoasă, în jurul căreia ne-am adunat și care ne-a dat speranță.

Prof. Andrei Ionela